

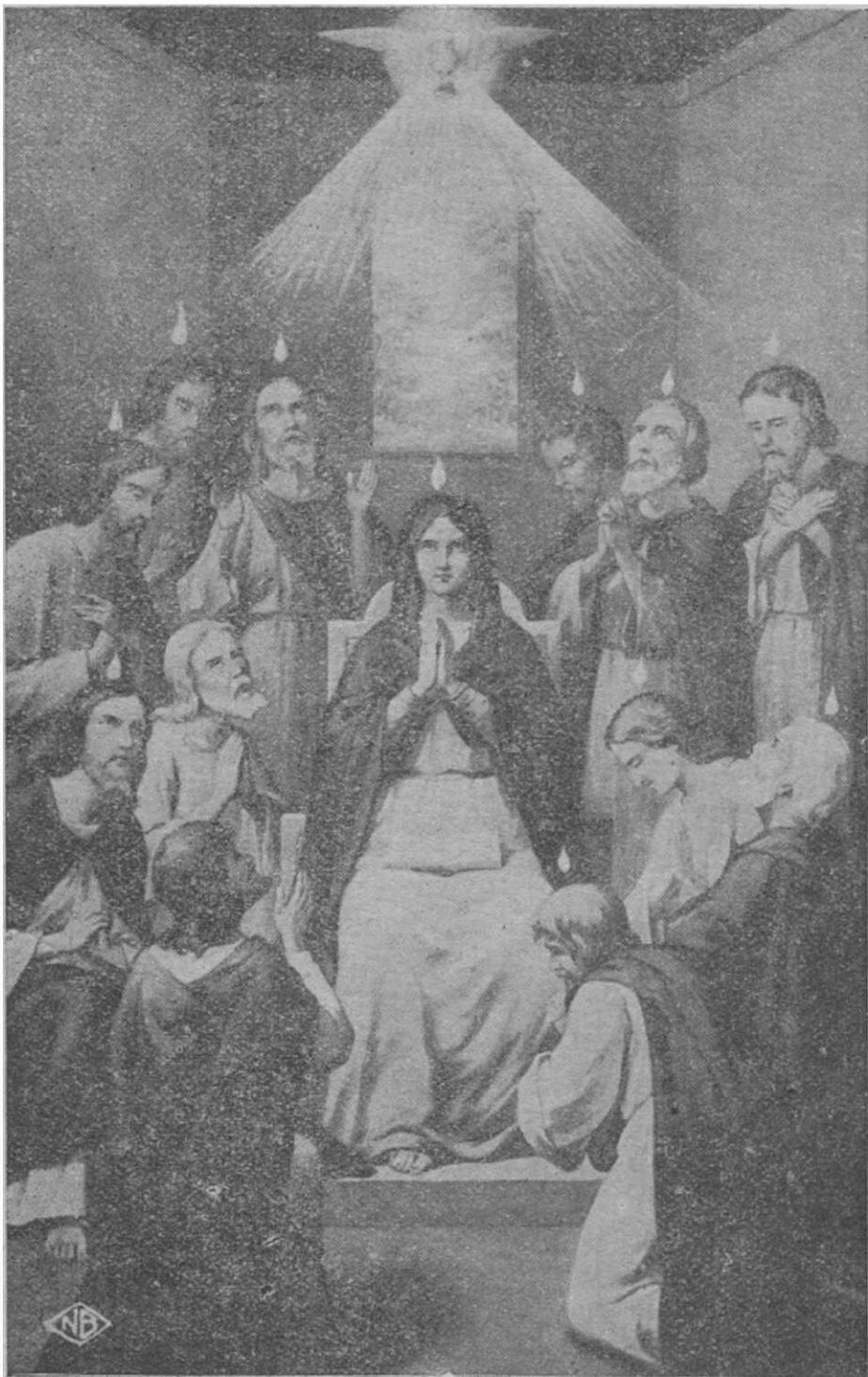
MISSIONÁR

PRE ČLENOV SPOĽKU SV. JOZEFA PRI CERKVI SV. DUCHA V MICHALOVCIACH

R. II.

JÚN 1943

Č. 1.

„Carju nebesnyj... prijdi!“

Tri veci spojujú človeka s Bohom: viera, nádej a láska. Ale dnešné ľudstvo pretrhlo tieto tri putá. Nemá viery v Boha, stratilo nádej na statky večné, chýba mu kresťanská láska. Preto tie neblahé pomery a hrozná búrka, ktorá otriasa svetom.

A preto tiež sv. Cirkev až tri razy opakuje na počiatku Liturgie na Sošestvie sv. Ducha: »Carju nebesnyj... prijdi i vselisja v ny!« Volá, aby prišiel k nám Duch pravdy a Duch lásky, aby obnovil spojenie človeka s Bohom, aby znovu obnovil to puto viery, nádeje a lásky.

Prvý útok na vieru človeka podnikol diabol už v raji. »Neverte!« — Od tej doby so všetkých strán sa útočí na ľudstvo: »Neverte v Boha!« Pokrokom v technike a vo vede opojené ľudstvo verí len svojmu rozumu. A čím kto hreší, tým býva trestaný. Rozum, na ktorý bol človek tak pyšný, ho oklamal. Ten vychvaľovaný rozum blúdi v najzákladnejších otázkach. Človek, ktorý skúma beh hviezd a pozná tajomstvá zeme i hlbín morských, nevie, prečo žije a ako má žiť. Rozum povýšený na Boha, ovládajúci prírodu, nevie premôcť ľudské vášne a zadržať človeka od krivdy a nespravodlivosti. Rozum, ktorý chcel rýchlym tempom v technike zaopatriť človekovi raj na svete, zneužil svoju schopnosť, aby zničil ľudstvo v krvavých vojnách. Stojíme pred bankrotom ľudského rozumu bez Boha. Kto tu zasvieti ľudskému rozumu a vyvedie ho z bludu a chaosu?

»Keď príde Duch pravdy, naučí vás všetkej pravde!« (Ján 16, 13.)

Keď človek stratil vieru, stratil aj nádej na večný život. Neverte v Boha, neverte vo večnosť! My chceme raj na svete! Človek si chcel raj sám urobiť — a čo vykonal? — Napriek všetkej osвете, bohatstvu, rozmarilosti a pohodliu — zúfalstvo nespokojnosť, plač, bieda, nešťastie! Nielen v biednych chatrách, ale aj v palácoch boháčov.

A prečo? — Lebo zem neuspokojuje ľudské srdce, ktoré sa znovu a znovu dvíha k hviezdám v túžbe po šťastí, ktoré by bolo večné, nehynúce, ktoré by vzdorovalo aj smrti a išlo s nami i za hrob. Kto poteší ľudské srdce? —

»Iného Utešiteľa dám vám...« sľubuje Christos zarmúteným apoštolom. On svojou pravdou ukazuje na večnosť, kde Boh sotrie všetku slzu a bolesti nebude viac, ani plaču a nariekania, ani smrti.

Kde niet viery, ani lásky nebude. Ľudia nemilujú Boha, ale seba. Nehľadajú vyplnenie vôle Božej, ale svoj vlastný ošoh. Nemilujú ani bližného. Lebo ako budú milovať bližného, keď nemilujú svojho Boha?

Preto tá nepoctivosť, nespravodlivosť, sebeckosť, nenávisť a sváry. Kto zapáli srdce ľudské? — Ten, čo v podobe ohnivých jazykov sostúpil na svet. Ten, ktorého symbolom je oheň a ktorého nazýva sv. Ján »Bohom lásky«. Len on môže svojím ohňom lásky zapáliť chladné srdcia a roznieť v nich lásku k Bohu a k blížnému.

Preto sv. Cirkev tak vrúcne tri razy volá: »Carju nebesnyj... prijdi i vselisja v ny!«

Nešťastný je človek, národ a svet, keď nemá Ducha viery, nádeje a lásky. Potom slúži duchu lži a bludu a ide do skazy. »Lebo kto nemá Ducha Kristovho, ten nie je jeho«. (Rím. 8, 9.)

Duch svätý poslaný Christom, na apoštolov obnovil ich a takmer znova ich pretvoril. Keď sa my, aj celý svet máme pretvoriť, treba nám Ducha svätého. Učený spisovateľ Gaume hovorí: »Svet sa spreneveril Duchu sv. a rúti sa do záhuby. Všetky záchranné prostriedky, ktoré ľudská múdrosť vymyslela, sú márne. Nezachráni ju filozofia, peniaze, rozvoj priemyslu, umenie, elektrina, burza, luxus, krásne reči... Čo ju teda zachráni? Duch svätý!« — — —

Príď Duchu svätý, Duchu pravdy a upevni v nás vieru!

Príď Božský Utešiteľ a posilni v nás nádej!

Príď Duchu lásky a rozpál nás nebeskou láskou!

Príď Duchu svätý, stvor v nás nové srdcia a obnov tvár sveta!

O. J. M. Fail.

Apôštolka sv. Ducha

My gréckokatolíci môžeme byť hrdí, že sv. Duch si vybral za rozširovatelku svojej úcty práve gréckokatolíčku, Máriu od ukrižovaného Isusa. Narodila sa 5. januára 1846 v Palestíne v malej dedine Abelline, ktorá je vzdialená od Nazaretu asi 20 km. Jej rodina pochádza z Damašku, národnosti arabskej. Celý jej život, od narodenia až do smrti, je neustálym tkanivom divov, takže sa môže právom nazvať zázračným dieťaťom.

Nemala ešte ani tri roky a už ju Boh predchádzal neobyčajnými milosťami. Bolo vidieť, ako je celá pohrúžená v Boha, ako vzdychá, len po nebi. Veľmi milovala svojich rodičov, ale Boh dopustil, že sa s nimi musela skoro rozlúčiť. Keď jej umieral otec, zavolať si ju k sebe, a pozerajúc na obraz sv. Jozefa povedal: »Veľký svätý Jozef, hľa, moje dieťa! Prečistá Deva je jeho matkou, ráč aj ty nad ním bdieť, buď mu otcom!« Tieto slová sa jej vryly hlboko do srdca, pamätala na ne cez celý svoj život.

Siroty Márie sa ujal bohatý strýc, vychovával ju ako vlastnú dcéru v prepychovom pohodlí. Svojou krásou očarovala

všetkých, preto strýkovi nebolo ľazko nájsť pre ňu bohatého ženicha. Mária však o tom nechcela ani počuť, lebo už od mladosti sľúbila Bohu večnú čistotu a za nijakú cenu si nechcela dať vyrvať anjelský kvietok. Strýko ju predsa zasnúbil proti jej vôli. V deň svadby hostia netrpezlivo čakali na príchod nevesty. Konečne vstúpila do sály, ale všetci užasli. Mária si odstihla krásne vlasy a prinášala ich na miske i so šperkami pred hostí. Strýko sa zlostil, ale nadarmo. Odišla radšej slúžiť. Ako slúžka sa dostala až do Francúzska.

Tam zatúžila po kláštorskom živote. Vstúpila ku karmelitkám v Pau, kde dňa 21. novembra 1871 složila rehoľné sľuby. Zomrela 33-ročná dňa 26. augusta 1878 v Betleheme v kláštore karmelitiek. V Ríme už ide o jej blahorečenie.

Sestra Mária mala za svojho života veľa zjavení, v extázach sa dôverne rozprávala s Isusom a P. D. Máriou. Medzi iným povedal jej raz Isus Christos: »Povedz svojim predstaveným a svätému Otcovi: Svet a rehoľné spoločnosti hľadajú nové pobožnosti a zabúdajú na pravú pobožnosť k Duchu svätému. Ktokoľvek bude vzývať svätého Ducha, ten nájde mňa. Nezmrie v temnotách, ale v pokoji«. Od toho času zahorela Mária veľkou láskou k sv. Duchu. Na prianie Isusa Christa všade rozširovala túto úctu. Áno, i patriarchovi Braccovi poslala prosebný list, aby ho poslal do Ríma sv. Otcovi.

Úcta k sv. Duchu je veľmi dôležitá. Svätí otcovia tvrdia, že je známkou vyvolenia. Na žiaľ, mnohému kresťanovi je sv. Duch neznámym Bohom. Mnohí zabúdajú na to, že on nás posväcuje milosťou posväcujúcou, a že bez pomoci sv. Ducha nik nepríde do neba. Duch svätý je našou silou. On robí zo slabých ľudí hrdinských vyznavačov sv. viery. Až keď Duch svätý sostúpil na apoštolov, stal sa z nich nebojácni hlásatelia evanjelia. Aj nás urobí bojovníkmi pre Christa, keď ho budeme uctievať. Preto nasledujeme žiarivý príklad svojej gréckokatolíčky!

O. V. Arvaj.

Zázračný kl'úč

Spomínam na zaujímavosť z bohosloveckých štúdií. Raz ako bohoslovci sme boli na výlete na jednom starobyľom, ale ešte zachovalom hrade. Pri prehliadke ukázal nám sprievodca i starobyľú pokladnicu. Bola celá zo železa, strednej veľkosti. Sprievodca vytiahol z vrecka kl'úče a podával nám ich, aby sme sami probovali ju otvoriť. Ochoťne sme sa pokúsili, ale všetky pokusy boly márne, lebo pri najbedlivejšom obzeraní celej pokladnice sme nemohli nájsť najmenej kl'účovej dieročky. »Sú skutočne všetky tie kl'úče od tej pokladnice?« spýtali sme sa. Sprievodca nás uisťoval, že áno. A bolo ich desať. »Nuž ako môžu byť od tej pokladnice, keďže nijakú kl'účovú dieročku nemôžeme nájsť?« — Sprievodca sa len pousmial, vy-

tiahol cigaretu a niekoľko ráz vtiahol do seba vonný dym egyptky. Zápalku zahasil, ale nezahodil, lebo mu práve bola potrebná, aby nás mohol veľmi prekvapiť.

Nepozorovane sa dotkol touto ohorelou zápalkou jedného rohu pokladnice a v tom okamihu sa otvoril samočinne vrch pokladnice. Už bolo vidieť kľúčové dieričky. Vzal kľúč za kľúčom a za niekoľko minút bola pokladnica otvorená. A my celí úžasní sme pozerali na malý zázrak, ktorý nám odkryla ohoretá zápalka.

Hneď tam na mieste mi preletela hlavou myšlienka: Aký to pekný obraz kresťanskej viery! V škole sme práve doštudovali náuku o sociálnom živote. Poznal som, aký zmätok panuje vo svete, aká temnota v ľudských hlavách, aký nepokoj v srdciach a ako márne sa namáhajú mnohí zaviesť poriadok, svetlo, pokoj. — Všetky kľúče, ktorými si ľudia chcú otvoriť bránu k šťastiu, zlyhávajú... Prečo? — Lebo jeden kľúč chýba... Veľmi jednoduchý na prvý pohľad bezcenný. Mnohí ho odhadzujú sfa ohoretú zápalku. — A tým kľúčom je **svätá viera kresťanská**.

Ona má krátke, jasné a neomylné odpovede na všetky otázky ľudského rozumu, na všetky problémy života. Ona má nevyčerpatelný zdroj na uspokojenie sveta a všetkých túžob ľudského srdca. Ona má záruku večného šťastia. Ona je nepostrádateľný kľúč od pokladnice pravého bohatstva, pravých radostí, pravého šťastia.

Poznaj túto vieru, chráň si ju, nezapredaj ju ani za celý svet, ži podľa nej! Tvoja viera sa ti stane zázračným kľúčom k šťastiu na svete a otvorí ti bránu večného kráľovstva.

O. Ján Ďurkaň.

Obráz Božského Srdca

»Bolo to na sviatok sv. Jána (27. decembra 1674). Tohto dňa som bola účastná podobnej milosti ako milý apoštol Pána pri poslednej večeri. Videla som najsvätejšie Srdce, ako na tróne z ohňa plameňov, obkľúčené lúčmi, jasnejšími od slnka a priezračnými ako kryštál. Ranu v boku bolo jasne vidieť. Trňová koruna objímala srdce a nad ním sa vznášal kríž. Potom mi sdělil, ako horúco túži byť od ľudí milovaný, ako ho láska núti zjaviť svoje láskyplné Srdce. Ním chce ľuďom udelovať bohaté poklady milostí a požehnaní, ktoré sú v ňom ukryté. V najväčšej miere chce ich vyliat na tých, ktorí podľa síl budú ctiť jeho Srdce.«

Podľa tejto krátkej zprávy sv. Margity povstali obrazy Božského Srdca. Niet krajšej kázne, kto ešte si zachoval iskru viery a lásky, ako pozorovať obraz najsv. Srdca Isusa Christa.

Isus zjavil svoje **srdce**. Láске Spasiteľa nestačilo, že vykvrácal v strašných mukách, aby nás spasil. Nestačilo mu, že

ustavične prebýva s nami; láska ho nútila, aby znovu poukázal na svoje srdce, keď prišli časy najhoršie. Chce sa stať prameňom záchrany a spásy.

Sv. Ján pri zjavení sa sv. Gertrúde na jej otázku, prečo nič nenapísal o Isusovom Srdci, keď na ňom pri tajnej večeri spočinul, odpovedal, že Boh sám si vyhradil čas, keď zjaví svoje srdce, aby vychladnutá láska mnohých znova sa zapálila.

Srdce Isusa je ako na **tróne** ohňa a plameňov. Oheň od prirodzenosti horí. Srdce miluje. Životom duše je láska, bez lásky nemôže žiť. Láska Spasiteľa je tak veľká, že až plameňom vybuchuje, aby všetko zapálila. Je to nepochopiteľný zápas lásky Božej so zaslepenosťou ľudí. Božské Srdce nasadilo do boja všetku silu lásky: vyčerpalo a strávil sa láskou. A ľudia? — »Odplatou zato dostávam od väčšiny ľudí len nevďak pre ich neúctivosť, svätokrádeže, studenosť a opovrhovanie v tejto Sviatosti lásky...«

V plameňoch stojí **kríž**. Láska Spasiteľa sveta je zneuznaná. »To je pre mňa bolestnejšie ako všetko, čo som pri svo-

jom umučení vytrpel; všetko to za nič by som považoval a rád by som vytrpel ešte viac, keby to bolo možné — len keby ľudia moju lásku odplatili svojou láskou«. Tieto slová nám vysvetľujú význam kríža nad srdcom. Každá neúctivosť, každý hriech obnovujú jeho utrpenie. A koľko pohrdania, neúcty a hriechov je v terajšej dobe, keby sme mali na kolennách tíšiť rozhnevaného Boha!

Srdce Isusa je **otvorené**; chce byť korábom, archou našej spásy. »Uisťujem«, hovorí sv. Margita, »že by každý kresťan pestoval úctu k najsv. Srdcu, keby vedel, ako táto pobožnosť je príjemná Isusovi. Ako sladko sa umiera, keď sme mali vytrvalú pobožnosť k Srdcu toho, ktorý nás bude súdiť.«

Srdce Isusa je obtočené **tŕňovým vencom**. Najušľachtilejšie srdce, ktoré by zaslúžilo byť ozdobené kvetami, objíma trnie. Kde rastie trnie? — V zabudnutých kútoch záhrady, kde oko zahradníka už nevidí.

I na najsv. Srdce sa zabúda. Bolí to matku, ktorá svojmu synovi všetko dala — a syn od nej uteká k cudzím ľuďom, alebo do krčmy. Tým viac to bolí božské Srdce, ktoré nás všetkých v smrteľných hodinách nosilo.

Hľa! Taký je obraz Božského Srdca! Ako kyticu vlož si ho na svoje srdce!

»Kiež žije srdce Isusa v srdciach ľudí!«

O. T. Čelústka.

Z KRONIKY MISIONÁRA

Služby Božie za živých i mŕtvych členov Spolku sv. Jozefa budú obetované dňa 2., 5. a 13. júna; moleben za živých členov s modlitbou za šťastnú smrť dňa 27. júna; parastaz za mŕtvych členov v piatok večer dňa 11. júna.

Naše hroby. Pod ochranou sv. Jozefa odišli na večnosť: Irena Džurbalová, Michalovce, Helena Frantová, Michalovce, Mária Adamová, Vechec, Anna Frajkorová, Zbehňov, Mária Jevičová, Adidovce, Anna, Sabovová, Stanča, Zuzana Mihaliková, Čečehov, Anna Bruňaková, Rebrín, Mária Ferčaková, Trebišov, Mária Kovalčíková, Dargov, Mária Latová, Pichne, Anna Šutláková, Zbehňov. Mená druhých uverejníme v budúcom čísle. Vičnaja im pamjať!

Minulý rok zakončili **Abranovce** sv. misiou, ktorú odbavoval

s veľkým úspechom O. Kliment. Vyspovedal 866 duší, podal 2.100 prijímaní. Na misii boli účastné aj okolité dedinky. Pôsobili tiež O. Zakopal a O. Fail v **Rešove**, kde 300 duší smierili s Bohom a 360 razy udelili sv. pričastie.

Kamenná Poruba nezabudne nikdy na krásne dni misie od dňa 20. do 28. februára. Večné pravdy nadšene hlásali O. Musil a O. Durkan. Spovedí bolo 570, pričastí 1.243. Do bratstva sv. Srdca sa zapísalo 111 členov, do ruženca okrem žien a detí aj 45 mužov, čo je iste nasledovaniachodné. Na slávnosť misijného kríža prišla pekne sporiadaná procesia s O. duchovným z Dávidova.

Čečehov aj Verbovec sa dočkaly t. r. vo februári túžobne očakávanej misie. Najmä v Čečehove sa ukázala milá shoda grécko- i rím-

skokatolíkov. Kajúcnikov bolo 456, prijímaní 1.700; vo Verbovci sponvedí bolo 342, pričastí 1.053. V tom istom mesiaci odbavil misie O. Zakopal a O. Fail v **Iňačovciach**, kde sa vyspovedalo 880 ľudí a prijímalo 2035. Dedina na polovicu je kalvínska, ale naši gréckokatolíci sa statočne držia.

Pascha v Pozdišovciach bola t. r. mimoriadne radostná. Od kedy stojí tamojšia, s tak ťažkými obeťmi vybudovaná a nádherne vymalovaná cerkev, nemali tam ešte nikdy na prvý deň Paschy Službu Božiu. Liturgiu tam odslúžil O. Fiala, kantoroval obľúbený riaditeľ školy p. Durkot. Cerkev sa až triasla od nadšeného spevu našich veriacich.

Duchovné cvičenia pre mládež pred Paschou odbavoval pre star-

ších študentov na michalovskom gymnáziu O. J. M. Fail. Na prednáškach sa zúčastňovali aj p. profesori s riaditeľom p. prof. Rehušom. Exercičný kurz pre gymnazistky viedol u Redemptoristov O. J. Durkaň. Dievčatám na michalovskej meštianke robil rekolekcie O. Fail.

Smutná zpráva. Dňa 29. apríla zomrel v Bratislave veľký a úprimný priateľ gréckokatolíkov rímskokatolícky misionár O. Rudolf Granát. Niekoľko ráz v živote navštívil aj Michalovce a vždy sa tešil z našej cerkvi i z našej apoštoltskej činnosti. Víchnaja pamjať!

Sv. misia v Adidovciach patrí k najkrajším misiám t. r. Kázali tam O. Kozelský a O. Fail. Sponvedí 306, prič. 790. Účasť veriacich bola veľmi pekná.

Uctíte SV. DUCHA

na odpuste v Michalovciach
na deň SOŠESTIA SV. DUCHA!

V každej gréckokatolíckej rodine

*Spolok svätého Jozefa
vedie k šťastnej smrti hodine.*

»Misionár« vychádza mesačne pre členov Spolku sv. Jozefa zadarmo. — Redakcia a administrácia: Kláštor Redemptoristov, Michalovce. — Redaktor: Fr. Fiala, zodpovedný redaktor: O. Jozef Fail. — Používanie novinových známok povolené výmerom Ministerstva dopravy a verejných prác, rezort poštový v Bratislave pod číslom 67.414-III/I-1942. — Dohliadací poštový úrad: Michalovce. — Tlačí kníhtlačiareň Andrej, filiálka v Prešove.

MISSIONÁR

PRE ČLENOV SPOLKY SV. JOZEFA PRI CERKVI SV. DUCHA V MICHALOVCIACH

R. II.

JÚL 1943

Č. 2.

Z odpustu v Michalovciach!

Kedykoľvek

(Fiše O. dekan.)

Pred sto rokmi zjavila sa Matka Božia jednej mniške, menom Katarína Labouré a povedala jej: »Keď bude na svete najhoršie, prichádzajte sem k oltáru sa pomodliť«, a jej ukázala na svätostánok... »tu vždy čaká môj Syn a chce vyslyšať všetkých...«

Akí sme šťastní, že máme svätostánok a v ňom Eucharistického Spasiteľa! Aké poľahčenie pre nás v dnešných časoch, že nemusíme v svojich biedach — Boh vie, kam putovať a chodiť; — nemusíme vyhľadávať znalcov, odborníkov, filozofov, mudrcov... Stačí nám, keď prídeme do chrámu Božieho pred svätostánok a predostrieme nášmu Vykupiteľovi svoje hmotné alebo duševné potreby, a On nás vždy počuje, čaká nás a udelí nám všetko, čo potrebujeme.

Brat! Sestra! Znepokojuješ sa veľmi nad dnešným životom... Hľa! Tvoj Kráľ, prebývajúci vo svätostánku, eucharistický Christos ochotne i radostne ti dáva všetko kedykoľvek.

Šťastný, nevýslovne šťastný si, kresťan, lebo pred svojho milého, všemohúceho Panovníka a Boha a Rozdavača všetkých milostí smieš predstúpiť voľne, kedykoľvek...

V dedinke X. zomrel starý dobrý kňaz. Veriaci sa veľmi zarmútili, lebo vedeli, že pre nedostatok kňazov nedostanú skoro druhého kňaza. Pri pohrebe pán dekan dokončil sv. Liturgiu a vybral zo svätostánku Eucharistiu. Keď potom kostolník zhasil večné svetlo na znak, že už tam niet Christa Spasiteľa, začali vetci veriaci nahlas plakať a nariekať, že už nebudú mať eucharistického Isusa medzi sebou...

Aký si šťastný, drahý čitateľ! V tvojom chráme, v tvojej cirkvi stále prebýva nebeský Lekár, Pomocník a tvoj Boh! Volá Ťa, čaká na teba, prosí Ťa: »Prijdíte ko mni vsi... i az upokóju vy.« Na dvere našich chrámov mohli by sme celkom správne napísať zlatými písmenami: Kedykoľvek.

Spasiteľ vo svätostánku čaká aj teba!... i teba volá... i tebe chce pomôcť...

Povedz: Dokedy?... ako dlho má čakať na teba?...

Základ duchovného života

Vďaka Bohu, sú medzi naším ľudom mnohí, čo sa starajú žiť duchovne. Ale iste málokto by vedel jasne odpovedať, v čom záleží pravý, bohumilý duchovný život. Nuž, pamätaj si to dobre!

Pravý, bohumilý duchovný život záleží v tom, že sa varujeme hriechu a robíme dobré skutky.

Kto chce žiť, musí sa najprv narodiť. A kto chce duchovne žiť, musí sa najprv duchovne narodiť. Duchovné narodenie kresťana je svätý krst. Vtedy sme boli oslobodení od dedičného hriechu a dostali sme milosť Božiu posväcujúcu. A touto milosťou sme sa stali:

1. dieťkami božími,
2. bratmi a sestrami Isusa Christa,
3. príchodom Ducha svätého,
4. občanmi a dedičmi cárstva nebeského,
5. Boh a všetko Božie sa stalo našim majetkom,
6. dostali sme moc všetko zemské utrpenie premeňovať v zlato svojej budúcej slávy v nebi.

Slovom: **Vtedy sme začali duchovne žiť, ako sa svedčí na dieťky Boha.**

Tento duchovný život stráca kresťan, ktorý sa dopúšťa ťažkého hriechu. Preto, kto má ťažký hriech, je duchovne mŕtvy. A chrániť sa ťažkého hriechu značí toľko, ako chrániť si život svojej duše, chrániť si dôstojnosť dieťaťa božieho, chrániť si občianske právo v nebi a zaisťovať si priateľstvo s Bohom.

Život je najdrahší majetok. Zachovať si život je prvá snaha každého človeka. Kresťanovi má byť najdrahšie zachovať si milosť božiu posväcujúcu a prvou jeho snahou má byť, aby ju nestratil ťažkým hriechom... Preto prvou úlohou toho, ktorý chce duchovne žiť, je, aby sa chránil hriechu. Ináč vôbec duchovne žiť nemôže.

Druhým úkolom je robiť dobré skutky. Holý život nestačí. Treba si zaobstarávať živobytie. Treba pracovať, aby sme mali čo jesť, piť, čím sa obliekať. Tak aj ten, čo duchovne žije skrz milosť božiu posväcujúcu, potrebuje pracovať, dobré skutky robiť, a tak prácou, dobrými skutkami si zarákať pre večný život rozmnoženie šťastia, radosti a slávy.

Dušu svoju živíme, keď sa modlíme, keď prijímame sviatosti. Dušu svoju obohacujeme, keď sa postíme a dávame almužnu. To sú tri hlavné dobré skutky, ktoré dobrí kresťania vždy sa snažili horlivo konať. Tak rob aj ty: Chráň sa ťažkého hriechu, modli sa, lieč svoju dušu pri sv. spovedi, sýť ju svätým prijímaním, postí sa, dávaj duchovnú i telesnú almužnu a budeš žiť pravý, bohumilý duchovný život! O. J. Ďurkan.

Maria blahuju časť izbry . . .

(Luk. 10, 42.)

Zriedkavý je to prípad dneška, ale pravdivý. Mám na mysli mladé, krásne dievča. Také mladučke, že život len kypí z jej červeno-ružových plných líc. I chôdza jej je taká pružná,

ako by sa ani len zeme nedotýkala. A jej pár očí, diamantove krásnych, žiari telesným i duševným zdravím.

Je šťastná, lebo verí, že žije podľa viery. Je príkladom. Ba viac! Je hrdinkou viery! Lebo, ach jej dráhí — rodičia sa pričiňujú o to...! Katolíci sú aj oni, ale nábožnosť ich jedinácia je im neznesiteľná. Svet jej otvára bohatú i mnohosľubnú náruč... Ale ona sama si ničí šťastie! Zlostne vyčítuje otec deň čo deň.

»Však len pozrite!« vykladá jej matka. »Ešte jej len na Roždestvo bude 20 rokov a už je predstavenou ruženca! Predpovedá a predspevuje v cerkvi i na procesiách!

Je horliteľkou Spolku svätého Jozefa!

Ctiteľkou a širiteľkou úcty k Božskému Srdcu! Každý prvý piatok sa spovedá a denne, ak má čas ide na prijímanie! Ba vraj (ako sama vraví) aj pri robote len o Bohu a nebi dumá! Končí deviatniky, šíri katolícku tlač... Tie pozitívne dobré sú v očiach matky najhanobnejším zlom. Ona ti do dediny nepôjde ani len v sobotu a nedeľu večer, spieva iba nábožné piesne a »o hudakoch« ani len počuť nechce! Veď i tancovať by vedela, však je taká šikovná i spieva, ozaj pekne... i šťastie by mala u mládencov... veď je jedináček, zdedí »orek«, je urastená i pekná i poriadna i pracovitá i poslušná i poctivá i bohatá... Len keby nebola takou svätou a nevedla až taký pobožný život, ako jej kamarátky z cerkvi — staré, nedoslýchavé shrbené baby... Škripe zubami a lamentáciam, hrozí mi plaču modernej matky niet konca-kraja!

Ze dcérka žije duchovný život — zle robí!

Ze vidí nie v tom, ale v onom živote cieľ — ničí si šťastie!

Ze šíri život podľa viery — pohoršuje sa nad ňou vlastná matka!

Mária, si na správnej ceste. Lebo životom viery kráčaš k Tomu, ktorý je »Cesta«, ponáhľaj sa tým k Tomu, ktorý je »Pravda«, a ak sa nespreneveríš viere, dôjdeš k Tomu, ktorý je »Život«. — Si apoštolkou katolicizmu. Túto prácu, takúto akciu žiada od teba Christos — Boh, schvaľuje ju Cirkev, váži každý kresťan, musí uctiť každý čestný človek! To čo robíš, je žiadané aj od tvojho otca, od tvojej matky, od každého dievčaťa, mládenca, od každého kresťana.

Mária, kňazom nemôžeš byť, ale jednako svojou prácou si sa zapojila k hierarchii, lebo to, čo činiš, je »účasť svetských katolíkov v hierarchickom apoštoláte«. (Pius XI.) Účasť na tomto prvotnom apoštoláte, ktorý z poverenia Isusa Christa konajú apoštoli, biskupi, kňazi. To je brať podiel na moci učiteľskej, kňazskej a riadiacej.

Krásny, najvznešenejší cieľ si si zvolila Mária, — spasíť svoju dušu, prispieť pomocou, príkladom k spáse iných, rozširovať kráľovstvo nebeské u jednotlivcov, v rodinách i v celej spoločnosti ľudskej.

Kiež svieti tvoj žiarivý príklad k totálnej mobilizácii (dnes tak potrebnej), do bojovej akcie (dnes aj za vieru treba bojovať!) za vieru Christa! Dnes ma je dosť nečiniť zlé veci. Teraz dobro treba nám robiť!

Mária, vytrvaj, lebo si lepšiu časť vybrala, ktorá ti nebude odňatá!«
O. S.

Kňaz

(Píše pán kaplán.)

Kňaz je »druhý Kristus«. Je hlásateľom toho, ktorý je »Cesta, Pravda i Život«. Hlásateľom mladistvej junači práve tak ako vznešeným šedinám.

My, členovia Stráže Matky ustavičnej pomoci v Michaloveciach vás zveme na odpust dňa 8. augusta t. r. Príďte s nami uctiť milostný obraz Matky ustavičnej pomoci!

Viď v detaľoch jeho prácu:

Z detí »v Christa oblečené« urobí »... ratolesti« (Ján 15, 5) Christu zaštepene sv. krstom. Dieťa obnovené — ako živá ratolesť — žije svoj detský vek v posväcujúcej milosti. Dospievajúcejmu pripomína kňaz sľub krstu, budí v ňom náboženského ducha, je nápomocný slabým, aby tá ratolesť »niesla via-

cej ovocia« — Ján 15, 2). Viac ešte robí: dvíha, ba aj kriese padlých do hriechu; je mu ľúto suchej ratolesti, žeby nebola vhodena do ohňa, kde »bude horieť« (Ján 15, 6).

Kňaz vychováva v človekovi to lepšie »ja« a niči slovami evanjelských právd to naše zlé »ja«. Učí činiť dobré, vyhýbať sa zlu; pestovať cnosti, harmovať vášne. Jeho snahou je urobiť z človeka anjela a zničiť v ňom driemajúceho diabla.

Už aj snaha, aby dobro zvíťazilo v srdci jednotlivca, prekliedilo si cestu k rodine, zapanovalo v národe a zavládlo na celom svete, je vznešená, ba čo viac: svätá!

Dnes bojuje ľudstvo o lepši zajtrajšok... Zalujú... na celý svet, ktorý nevie východisko z požiaru krvi!

Pochybné svetonázory nemôžu zaistiť mier. Ľudstvo je bezradné. Ale kňaz hlása heslo, zákon Boží, ktorý jediný môže svet zachrániť. Jasnejšie nad slnko svieti: aj dnes dvojtisícročné »Miluj Boha nadovšetko — a bližného ako samého seba!« Svet trpí, ničí sa, lebo hlas kňaza mu ostáva »hlasom volajúceho na púšti«.

Zachránené dieťa

V utrpení, v nebezpečenstve, skúškach, v bolesti, v telesných a duševných potrebách na každom mieste a v každom čase pomáha sv. Jozef, kedykoľvek sa k nemu utieka starostlivá matka.

Podivuhodné je, ako v Tyrolsku zachránil tento svätec dieťa v ohni od istej smrti. Píše o tom časopis »Posol sv. Jozefa« v júli r. 1878.

V jednom dome vypukol požiar. Celé obydlie bolo ihneď v plameni. Zúfalá matka zabudla v strachu úplne na svoje dieťa, ktoré spalo v horiacom dome. Bez záchrany bolo by iste stratené, ale nik sa neodvážil skočiť do ohňa a dieťa vyslobodiť.

Vtedy sa vrhla nešťastná matka na kolena, pozdvihla ruky k nebu a úpenlivo volala: »Svätý Jozef, tebe odporúčam svojho Jozefka, zachráň mi moje dieťa!«

A naozaj! Len čo bolo možné dostať sa do izby, skočil jeden človek dnu a hľa! miesto okolo kolisky, v ktorej dieťa ležalo, zostalo plameňom celkom nedotknuté a dieťa spokojne spalo.

S nevysloviteľnou radosťou sovrela v náruč šťastná mamička svoje zachránené dieťa. Vďaka sv. Jozefovi! R.

Kresťan odpúšťa...

Starý Wang bol živý zo svojho boxerského zamestnania a čínskeho národného športu. Bol katolíkom. Občania si ho vybrali za starostu a ctíli i milovali ho ako otca...

Raz mu priviedli pohana, ktorý sa chcel vycvičiť v boxerskom umení, ale nemal peniaze. Starý Wang ho prijal za učňa a za niekoľko mesiacov vedel tak zručne boxovať, že sa mu nikto nevyrovnal. Keď opustil majstra, stal sa vodcom boxerskej bandy, ktorá začala prenasledovať kresťanov.

Keď bol raz starý Wang v Pekingu, prepadli boxeri jeho dedinku a ich vodca, bývalý Wangov žiak, viedol ich priamo do domu svojho učiteľa. Vrhol sa na jeho deti i na jeho vnukov, dom zapálil a všetkých povraždil.

Starý Wang plakal ako dieťa, keď sa vrátil z Pekingu. Už nemal potomkov. V 60 rokoch nemal nástupcu. Pre Čiňana je to najväčšia bolesť. Je sám. V jeho srdci sa strieda zúfalstvo s hnevom...

Za niekoľko týždňov potlačilo cisárske vojsko boxerskú revolúciu. Cisár udelil povstalcovi amnestiu. Kresťania mali odpustiť. Žiak Wangov sa mohol kľudne vrátiť do rodnej obce, ale háľ sa Wangovej pomsty.

Misionár mal pohnúť Wangu k tomu, aby odpustil. Nebola to ľahká vec. Raz si ho zavolať a povedal mu: »Máš deti, ktoré sú v raji, sú to mučeníci. Vyvolily si horu, nespokojily sa s nížinou. A teraz, môj drahý priateľ, aj ty máš voliť medzi odpustením a medzi pomstou.« Starý Wang odpovedal: »Nie, nie je možné, aby Boh žiadal odo mňa, aby som takému nevďačníkovi odpustil.« — »A čo, keby boly povedaly tvoje deti: Je to hrozné zomrieť tak ukrutnou smrťou, to nemôže od nás Boh žiadať? Nebolo by to isté?«

»Áno, otče, máte pravdu!« a Wang sa dal do plaču. Starý 65-ročný muž plakal a potom povedal: »Otče, nech sa vráti!« — »Nemusi sa báť ničoho?« — »Nie!«

Misionár odkázal vrahovi, aby sa vrátil. Minul sa týždeň. Krásny večer sa sniesol nad misijnú stanicu. Kresťanskí Čiňania sa sišli počúvať slová svojho misionára. Hovoril o duchovnom živote, o Isusovi, o svätých...

Zrazu počuli šum v blízkom lese a medzi krikmi zažiarilo svetlo. Naraz všetci vyskočili. Čo sa stalo? Starý Wang, ktorý bol stále so mnou, sa triasol na celom tele. Ihneď všetci porozumeli. Naozaj, on, vrah sa vracal. Išiel medzi dvoma katechistami, vliekol sa a oni ho držali za ramená. Wang bol bledý ani smrť.

Postavili vraha k stolu a pustili ho. Padol na zem a neprehovoril ani slova. Misionár k nemu pristúpil a hovoril: »Toľko si nenávidel Boha a kresťanov, že si sa dopustil v svojej nenávisti i hrozných zločinov. Mohli by sme ťa zabiť. A hľa, si živý medzi nami a nikto ti neublíži.

Neodpovedal. Bol zdrtčený. Kresťania ticho plakali. Nik sa nehýbal. Misionár sa obrátil k Wangovi: »Nemáš čo povedať tomu človekovi?«

Wang sa vrhol k nemu a pozdvihol ho jednou rukou. — Mohol ho rozmláždiť. Všetkých sa zmocnilo zdesenie. Mali

dojem, že vidia mačku, ktorá lapila myš a baví sa s ňou. Nevedeli, čo sa stane. Za chvíľu začal starý Wang hovoriť: »Môj žiak! Nikdy som ti neurobil nič zlého, vyučil som ťa a za odmenu čo si urobil mojím najdrahším? Vzal si mi syna, dcéru, vnúčku, všetky moje deti a všetkých členov mojej rodiny, vylúpil si im oči a zavraždil si ich. Ešte ostávala moja Ruženka, dvojročná Ruženka, ani nad ňou si sa nezľutoval... urobil si tak...« Starec zamkol a všetci čakali, že sa hrozne pomstí. Ale on pokračoval:

»Nuž, pre Isusa Christa, ktorý mi odpustil moje hriechy, odpúšťam ti a — milujem ťa!«

Dojatie bolo ohromné.

Drahý čitateľ! Nezahanbuje ťa tento pokrstený Činaň? Ako ty odpúšťaš svojim nepriateľom? Aj tebe odpúšťa Isus Christos, odpusť a miluj svojich znevníkov! O. Fiala.

Z K R O N I K Y M I S I O N Á R A

Za členov Spolku sv. Jozefa bude služba Božia dňa 2., 7. a 12. júla a moleben k sv. Jozefovi dňa 25. júla.

Naše hroby. Pod ochranou sv. Jozefa odišli na večnosť: Staruch Juraj, Lab. Vóľa; Slivka Ján, Klečonov; Varčová Alžbeta, Michalovce; horliteľka Barbora Tkáčová, Falkušovce; Margita Briškárová, Bardejov; Alžbeta Kurisková, Seč. Poľanka; Verbescuk Štefanová, Dúbravka; Mária Ferčáková, Trebišov; Barbora Smolnická, Varhaňovce; Mária Labanská, Varhaňovce; Mária Hricová, Bunetice; Anna Velovičínová, Ložín; vojak na fronte Ján Rybnický a Alžbeta Gunčová, Jovsa; Jozef Trela a Anna Grošíková, Sačurov; Mária Havrilová, Trnavka; Júlia Gerbová, Michalovce. Vičnája pamjať.

V stredu pred Voznesením uložili v Užhorode do hrobu telesné pozostatky biskupa **Alexandra Stojku**. Biskup Stojka bol veľkým priateľom michalovského kláštora. Ako sekretár biskupa Petra Gebeja zúčastnil sa 12. októbra 1930 na svätení základného kameňa kláštora a pri tom robiac poklep vyhlásil:

»Správa biskupstva užhorodského považuje tento moment za historický.« Ako kapitulný vikár posvätil pri našom kláštore 7. septembra 1931 dočasnú kaplnku s krásnym obrazom Matky ustavičnej pomoci a slúžil v nej sám prvú službu Božiu. 12. júla 1932 bol vysvätený za biskupa a už 18. septembra 1932 prichádza svätiteľ gr.-kat. farskú cirkev v Michalovciach a navštevuje aj náš kláštor. 29. septembra 1935 posvätil slávnostne náš chrám sv. Ducha. Minul sa rok a znova nás navštívil spolu s kardinálom Dr. K. Kašparom 11. augusta 1936. Činnosť michalovských redemptoristov ho vždy mimoriadne zaujímal. Na pohrebe v Užhorode zastupoval kláštor O. M. Trčka. 8.—16. mája t. r. sa neobyčajne »Blaženýj jemu pokoj!«

Sv. misla v Krašku a Rebríne 8.—16. mája t. r. sa neobyčajne vydarila. Kázali misionári O. Kliment a O. Ďurkaň. Vyspovedalo sa 560 veriacich, prijímaní bolo 2000. Do sv. ruženca sa zapísalo 30 nových členov. Pekný misijný kríž je ustavičnou spomienkou na krásne dni sv. misle.

»Misionár« vychádza mesačne pre členov Spolku sv. Jozefa zadarmo. — Redakcia a administrácia: Kláštor Redemptoristov, Michalovce. — Redaktor: Fr. Fiala, zodpovedný redaktor: O. Jozef Fail. — Používanie novinových známok povolené výmerom Ministerstva dopravy a verejných prác, rezort poštový v Bratislave pod číslom 67.414-III/I-1942. — Dohľadací poštový úrad: Michalovce. — Tlačí kníhtlačiareň Andrej, filiálka v Prešove.

MISSIONÁIR

PRE ČLENOV SPOĽKY SV. JOZEFA PRI CERRVI SV. DUCHA V MICHALOVCIACH

R. II.

AUGUST 1943

Č. 3.

Hor' sa k Matke!

Hľa! Tvoja Pomocnica!
Nuž, s úctou pred ňou hlavu skloň.
sťa dieťa verné hor' sa k Matke,
k nej modlitbu a pieseň roň!

Jej poruč svoju dušu,
jej zasväť tela svojho chrám,
nech etnosti zkvitnú, zmiznú hriechy,
nech prebýva Duch Boží tam!

Keď života vír dravý
chce teba strhnúť vo svoj prúd,
nech majákom ti bude jasným
a nedá tebe zahynúť!

Keď pokušenie trápi
a v srdce vniká bôľ a žiaľ,
k tej matke dvíhaj smutné oči
a šťastne pôjdeš žitím dial'.

Až tvoj deň raz sa zotmie
a poznáš sveta faloš, klam,
jej podaj ruky s dôvernosťou
a privedie ťa v nebies chrám!

O. Fiala.

Najväčšia radosť Prečistej Divy Márie

Každé dobré dieťa sa snaží robiť radosť svojej matke. Podobným pocitom je naplnené aj srdce dobrého kresťana. Často uvažuje o tom, ako urobiť radosť Matke nebeskej. Zo skúsenosti vie, že je veľa rozličných pobožností k Bohorodičke. Rád by ich všetky odbavil, ale denné povinnosti mu to nedovoľujú. Preto chce vedieť, ktorá pobožnosť je Márii najmilšia. Ťažko vyberať! Všetky sú pekné a dobré. Ale jedna má iste prednosť: Zasvätiť a úplne sa obetovať Prečistej DIVE Márii.

Najväčšmi túži Prečistá Divo Mária po tom, aby Boh bol čo najviac milovaný. Ona sama ho miluje z celého svojho srdca. Jej láska je väčšia ako láska všetkých svätých. Predsa však túži ešte viac Boha milovať.

Keďže jej najčistejšie srdce už viac milovať nemôže, volá na pomoc svoje milé dieťky. Prosí každého: „Milé dieťa, daj mi svoje srdce!“ Kto jej venuje srdce, celú svoju osobu, toho považuje za svoj majetok. Zahŕňa ho mimoriadnymi milosťami, roznečuje jeho srdce vždy väčšou a väčšou láskou k Bohu a tak pomaly premeňuje akosi v svoje srdce.

Teda čím viac srdca je venovaných Márii, tým viac je rozmnožená láska k Bohu. A hlavnou príčinou tej nesmiernej lásky je Mária. Ona vlastne v nás a za nás Isusa miluje, lebo žije a miluje v našich srdciach.

Čím väčšia láska, tým väčšia sláva v nebi. Keď teda obetuješ svoje srdce Márii, zväčšuješ nielen svoju vlastnú slávu v nebi, ale aj nepriamo slávu Matky Božej. Aká to radostná skutočnosť! Aká to vznešená myšlienka: Ak sa obetujem Márii, bude ona cez celú večnosť v nebi blaženejšia a viac od Boha milovaná!

Nechceš urobiť Márii túto radosť? Bez jej pomoci nebudeš spasený. A týmto obetovaním si zaistíš večnú spásu a rozmnožíš slávu svoju v nebi. Tvoje srdce aj tak náleží Márii. Všetko, čo dieťa má, má od matky. Všetky nadprirodzené dobrá, ktoré máš, dostal si od Boha rukami Prečistej Divy Márie, prostrednice všetkých milostí.

Nielen spravodlivosť, ale ešte viac láska žiada, aby si sa Márii obetoval. Preto sa modlievaj hneď ráno: „Mária, Matka moja, s radosťou Ti dnes obetujem seba celého: dušu, telo i srdce svoje. Miluj vo mne Isusa, chráň ma a opatruj ako svoj majetok!“

O. V. Arvaj.

Najsamprv Božia

Na sv. misii v B. štyročné dievča beží s kvietkami v ruke k cerkvi. Pýtajú sa jej ľudia: — Kam ideš?

— Nesiem kvietky Márii, — znela odpoveď.

Nezastavujúc sa ponáhľala sa ďalej. Všetci sa dali do smiechu. Oni už vopred vedeli, že jej odpoveď bude taká, lebo už ncras videli ju takto bežať k cerkvi.

V iný deň sedím u cerkvi a odpočívam po práci. K cerkvi do kopca škrabe sa malé dieťa s kvietkami v ruke. Ide priamo ku mne a podáva mi kvety.

— Čo chceš? — pýtam sa.

— Nesiem kvietky Márii.

— A máš rada Máriu?

— Hej!

— A čia si?

— Božova a potom otcova a mamina . . .

Vera, čudné to dieťa! Ako v nej Duch sv. pôsobí! Prečistá Diva Mária ju už od malička tiahne k sebe, ako mnohých svätých. Poslal som ju na blízky cintorín nasbierať ešte viac kvietkov. Uvil som kytičku a položil som ju pred obraz „Matky ustavičnej pomoci“. Malička pokľakla so mnou a ja som šepkal modlitbu k nebeskej Matke, aby mile vzhladla na to malé dieťa a vzala ho do svojej materinskej ochrany . . .

V tom sa objaví v cerkvi matka dieťaťa. Prosila ma, aby som jej dieťa požehnal, lebo nebolo na požehnaní detí.

Na otázku: — Čia si? — učila ju odpovedať: „Božova, a potom otcova a mamina“.

A preto teraz každému na túto otázku odpovedá presvedčivo, že je najprv božia a až potom otcova i matkina. Doma v záhradke majú sošku Matky Božej. K tej soške učila ju matka nosiť kvety. Teraz už samé od seba nosí kvietky do cerkvi, lebo vie, že je tam Mária . . .

Tak by mali robiť všetky matky, a potom by sa dočkaly viacej radostí od svojich detí. Žiaľ Bohu, mnohé matky namiesto toho, aby svoje deti zasvätily Márii a Bohu a učily ich Bohu slúžiť, učia ich tancovať, frajerské pesničky spievať, frasovať, neslušne sa obliekať. Učia ich slúžiť diablove . . .

Dobré kresťanské matky zasväcovaly Matke Božej svoje deti ešte pred narodením, aby sa narodily živé a obsiahly milosť sv. krstu. A najmä pri vývodkách dobré matky chodievajú s dieťaťom pred obraz Matky Božej a zasväcujú ho jej všemožnej ochrane.

Prečistá Diva Mária sa zjavila sv. Brigitte a povedala jej: „Urob, aby sa tvoje deti stali mojimi deťmi!“

Teda Mária si želá, aby jej matky svoje deti obetovaly a zvláštým spôsobom sa stará o tých, ktorí sú jej zasvätení. Mnohí svätí stali sa svätými len preto, že ich matky zasvätily už za detinstva Matke Božej, a že ich od malička učily Máriu ctíť a milovať!

Ó, Matka Božia, vypros nám dobré sväté matky, ktoré by vychovaly našej Cirkvi svätcov a nášmu národu vzorných občanov..."

O. J. Durkaň

Darmo!

(Píše O. Dekan.)

Existuje na svete niečo daromného, čo je celkom bezúčelné a bezúspešné! Viac, čo to je?...

Je to: ľudský život, nad ktorým večný Sudca musí vyhlásiť rozsudok večného zatratenia...

Bol raz jeden človek, ktorý zabudol na svojho nebeského Otca, stratil svoju vieru, nerobil rozdiel medzi dobrým a zlým; všetko mu bolo jedno, či to bola ctnosť, alebo hriech, jednako cenil starostlivosť ako nesvedomitosť, právo ako krivdu; prežíval svoj život bezúčelne, podľa chvíľkových inštinktov, žil a žil, aby dačo zažil...

A keď prišiel koniec, keď zaklopaľa na jeho dvere neúprosna smrť, nad tým bezúčelným, daromným životom vyhlásil Boh ortiel: **Darmo!**

Áno! Daromná je krásna, drahá rakev. Darmo horia sviečky okolo „trúny“, večnú tmu nemôžu už nikdy osvetliť!

Tie krásne vence aké sú zbytočné! Márne čítame na stuhách: Nech odpočíva v pokoji! To sa aj tak nesplní! Zbytočne vykonáva kňaz slávnostný pohreb, darmo svätá rakev, je to bezúčinné...

Darmo odznievajú pri hrobe pochvalné reči o nebožtikovi; odspieva sa aj pieseň: Blaženýj pokoj, večnaja pamjat'! ale aj to všetko je zbytočné!

Potom... potom sa spustí rakev do hrobu... zakryje sa hlinou... na hrob sa postaví krížik... nejaká ruka zasadí na hrob i kvietky... azda niekedy dakto i kľakne pri hrobe a pomodlí sa..., pravda, všetko to už darmo!!

Áno! Všetko je už zbytočné, bezúčelné, daromné, lebo sám život bol bezúčelný, daromný, hriešny, márný...

Kto bol ten človek? — Kto je ten nešťastník? — Môže to byť aj niektorý kresťan? — A... azda... nebudeš to práve ty??? — — —

Moc Sv. Jozefa

Dňa 8. septembra 1860 prišla istá rodina v Š. o všetko svoje imanie. Bola už v najkrajnejšej núdzi a chcela si nejak získať stratené majetky, aby mohla existovať. Matka upadla do ťažkej nemoci a jej stav sa neustále zhoršoval. Príbuzní sa namáhali, aby jej prinavrátili stratené zdravie. No, všetko nadarmo!

Otec chorej však už od svojej mladosti si navykol v podobných prípadoch vzývať sv. Jozefa. A to bol pravý prostriedok na liečenie. Jedného rána povedal svojej chorej dcére, že sa nijako nebojí ich biedy, lebo všetko vložil do rúk sv. Jozefa. Ten ich neopustí. Nemocná sa tiež obrátila v modlitbe na sv. Jozefa. A kto by tomu veril? Ledva dokončila krátku modlitbu k sv. Jozefovi, cítila sa lepšie. Za dve hodiny nadobudla takých síl, že mohla vstať a pracovať. Ľudia ani svojim očiam neverili, keď ju videli celkom zdravú. Potom sa o nich sv. Jozef tak staral, že ich núdza sa premenila v blahobyť.

Ružencový spolok v Jovsi

Raz dostali veľmi smutný list od brata zmienenej chorej, že jeho manželka leží na smrteľnej posteli. Všetci lekári sa vzdali nádeje na uzdravenie. V liste prosil brat svoju sestru, aby prišla ošetrovať úbohú v posledných okamihoch jej života. Pani ihneď poslúchla a vydala sa na cestu. Po príchode sa namáhala všemožne brata potešiť a poukázala na veľkú moc sv. Jozefa a, chváfa Bohu, ani on nezabudol na sv. Jozefa. Už od začiatku nemoci horela pred obrazom sv. Jozefa lampička a on sa tam vrúčne modlieval...

„Prv než nastal večer a my sme si uľahli“, píše bratova sestra, „odhavili sme s veľkou dôverou pobožnosť k sv. Joze-

fovi. Potom ustatá od dlhej cesty som ihned' zaspala. Za nedlhú dobu očujem volanie. Prebudila som sa a vyskočila z posteľe mysliac, že bratova žena umiera. Ale aké príjemné sklamanie, keď som uvidela, že stav chorej sa neobyčajne zlepšil. Nato sa na svoj veľký ošoh začala potiť a lekár, ktorý k nej každé ráno prichádzal, s veľkým údivom zistil, že zmena sa nemohla stať, iba zázrakom. Ale my sme vedeli, že to urobil sv. Jozef".

To všetko zmôže úcta a dôvera k sv. Jozefovi!

R.

Podivná udalosť

Sedíme v príjemne vyhriatej izbe v K., kde práve odbavujeme sv. misie, a rozprávame s p. farárom. Vonku je veľmi zlý čas. Fučí nepríjemný severák, ktorý z času na čas hýbu snehu udiera do okenných tabúl. V takom počasí sedieť pri peci je naozaj veľmi príjemné, a keď ešte má človek takého pútavého vyprávača, ako je p. farár, je to rozkoš.

Pán farár, už starší pán, za svojho dlhoročného kňazského života nasbieral veľa skúseností, prežil i mnoho zaujímavých udalostí.

„Ale raz som zažil udalosť“, rozpráva pán farár, „ktorú si ešte ani dnes neviem vysvetliť. Bolo to raz v noci. Mohlo byť niekoľko minút pred polnocou, keď som bol zobudený búchaním na dvere. Počul som, ako sa slúžka shovára s niekym cez dvere. Čakám, čo to bude. Iste k nemocnému. Onedlho klopká slúžka na dvere spálne. „Čo je?“ pýtam sa. — „Je tu starý X. a len s duchovným otcom chce za každú cenu hovoriť“. — „Ihneď idem, nech čaká!“

— Nuž, starký, vítajte, čo sa stalo?

— Duchovný otcé, prišiel som vás popýtať, aby ste ma vyspovedali.

— Teraz v noci?

— Áno, otcé, teraz, lebo ja umriem a nechcem ísť na druhý svet bez spovedi.

— Ale kde by ste zomreli? Viem, máte už 70 rokov, ale ste zdravý ako dub, kde ešte smrť!

— Nie, duchovný otcé, poďme do cerkvi, lebo iste umriem! Márne hovorím. Starký hudie len svoje.

— Nuž poďme! — vravím. Beriem reverendu a kľúče. Vyspovedal som starého, a že bolo už po polnoci, podal som mu i sv. prijímanie.

— A teraz ešte posledné pomazanie! — pýta starček.

— To sa udeľuje len umierajúcim a vy ešte neumierate!

— Ale dnes umriem, preto ráčte posledné pomazanie mi udeliť!

Čo som mal robiť! Naozaj s príkladnou zbožnosťou prijal sv. sviatosti, pomodlil sa a podávajúc mi ruku, ďakoval mi za námahu. Nato sa so mnou rozlúčil, ako by sme sa tu na svete už viac nemali stretnúť...

Druhý deň ráno mu zvonili umieračkom. Za niekoľko hodín po spovedi skutočne zomrel. Neviete si predstaviť, ako som sa tešil, že som mu v noci poslužil sv. sviatosťami."

O. J. M. Fail.

Duchovná obnova v Ruskej Novej Vsi

Od prvého do deviateho mája prežívala Ruská Nová Ves pri Prešove radostné chvíle. V sobotu večer vítali misionárov z Michaloviec, ktorí tam mali odbavovať sv. misie. Dedinčania sa shromáždili uprostred dediny, kde očakávali príchod misionárov. V mene školskej mládeže privítal ich veľazaslúžilý p. inšpektor Eugen Kozák, za mládež vítal žiak, v mene dedinčanov pán komisár. V sprievode za hlaholu zvonov a radostného spevu „Christos voskres“ boli vedení oo. misionári do cerkvi. U vchodu ich čakal miestny farár O. Michal Szekély s kurátormi a po krátkej uvítacej reči im odovzdal cirkevné kľúče na znak, že im dáva duchovnú moc nad svojimi ovečkami.

Hoci počas misii bol chladný a dáždivý čas, Ruskovčania s veľkou horlivosťou ráno i večer plnili cerkev. Celému dieľu sv. misii položil korunu náš milý Vladyka J. E. biskup Pavol, ktorý prišiel z Prešova posvätiť misijný kríž a krížovú cestu. Účasť na tejto slávnosti bola mimoriadna. Prišli aj dvaja susední rímskokatolícki páni farári a tak ukázali, ako môžu v svornosti a láske spolunažívať duchovní i veriaci grécko- a rímskokatolícki. Pekne to vyslovil vldp. farár zo Solivaru: „Veď sme jedna Cirkev, jedného Krista máme a jednu Matku, sme dievky jednej Matky, len sa inakšie obliekame a iným jazykom toho istého Boha, Krista a Matku Božiu uctieваме”.

Na sv. misii sa vyspovedalo 530 duší a podalo sa 1592 sv. pričastí. Z veľkého čísla pričastí možno najlepšie poznať horlivosť veriacich. Kázni bolo 30, nemocných navštívených 9. Mile prekvapil O. misionára pobožný Cigán, ktorý upravil do svojej koliby cestičku zo smrekovej zelene a klačiac na kolennách s dieťaťom v náručí, prijal misionára s Eucharistou k svojej nemocnej žene.

Ako v sprievode ľud vítal misionárov, tak sa aj s nimi ľúčil. Posledné „S Bohom!“ a misionári odchádzajú, aby zvestovali Kristovo evanjelium aj druhým dušiam.

O. J. M. Fail.

Z KRONIKY MISIONÁRA

Služba Božia za členov Spolku sv. J. bude obetovaná dňa 4., 6., 19. a 28. augusta a moleben k sv. Jozefovi dňa 29. t. m.

Naše hroby. Pod ochranou patróna šťastnej smrti odišli na večnosť: Michal Mitro, r.-kat. farár, Žbince; Mária Palovčková, Vojčice; Kovalčík Ján, Dargov; Anna Bokomlasková, Čečehov; Michal Serbin, Kochanovce; Zuzanna Stretavská, Jastreb; Anna Trubová, Michalovce; Anna Praščaková, Petrikovce; Vičnaja im pamjať!

Misie v najmenších. Tohto roku bolo niekoľko misí i v najmenších obciach, ako v Ďurďošiku pred viacnami a v máji v Jastrabí pri Vranove a v Bujakove pri Prešove. V Ďurďošiku v dverách malej kaplnky vítali misionára O. Ďurkaňa chlapec a družička básničkou, ktorú složila pani M. Kovalčíková, a miestny kurátor. Za veľkých mrazov ľudia až dve hodiny pred odpravou čakali v kaplnke. Slávnosť misijného kríža prevýšila aj veľké misie. Tiež štedrosť veriacich k misionárovi bola mimoriadna. Vyspovedalo sa 265 duší. Sv. prijímaní bolo 661.

V Jastrabí bol počet účastníkov ešte väčší. Na slávnosť misijného kríža prišlo viac ako 3000 veriacich. Spovedí 850, pričastí 1800. K misionárom O. Musilovi a O. Arvajovi preukázala najväčšiu starostlivosť rodina Tokárových, ktorí ich cez celý týdeň z vlastných prostriedkov vydržovali.

V Bujakove uprostred obce postavili peknú slávobránu na privítanie misionárov. Celá obec ich tam očakávala s kurátorom p. Jozefom Gumanom. Sviatosťné rozehrešenie prijalo 391 a sv. prijímanie 927 duší. Pri slávnosti mis. kríža zažil Bujakov slávu, ako nikdy pred tým. Krásny dubový kríž posvätil bývalý gen. vikár a farár z Klembarka. Na slávnosti sa zúčast-

nili ľudia z celého okolia. Prišla aj veľká procesia z Klembarku a z dňa 14. júna O. Kozelský; v Tegeni O. Fiala; dňa 4. júla O. Musil v Humennom.

Kvačan a r.-kat. pán farár z veriacimi z Bajerova, Žipova a Rokycan a z iných obcí. O misionárov O. Klimenta a O. Ďurkaňa sa veľkodušne starala celá obec, ale najmä rodina Kolárových, kde mali útulný byt a prvotriednu minerálnu vodu. V tejto malej obci sa dalo 23 mužov zapísať do Spolku Sv. Srdca a sv. Ruženca.

Na odpustoch kázali misionári: V Nem. Porube dňa 8. mája O. Čelústka; v Zbojnom dňa 14. júna O. Čelústka; v N. Meste na deň sv. Trojice O. Ďurkaň; v Petrikovciach

Odpust sv. Djucha v michalovskom kláštore sa pekne vydaril. Chrám bol vkusne ozdobený sviežimi brezami, ktoré ochotne venovala obec Suché. Okolo oltárneho obrazu žiaril veniec farebných žiaroviek. Už v sobotu sa schádzali pútnici. Slávne bohoslužby odbavoval O. kanonik Nikolaj Čudakij z Falkušoviec, ktorý tiež posvätil dva nové žertovníky. Vrucnu kázeň o Duchu sv. predniesol topoľanský dekan O. Michal Leiner.

Kláštorský chrám smúti, lebo v poslednom čase stratil dve obetavé duše... Prvá je p. Gizela Kupčková z Michaloviec, ktorá zomrela po dlhej bolestnej nemoci. Jej radosťou bolo vidieť kláštor nádherne ozdobený kvetmi. Ako záhradníčka často posielávala do kláštora zadarmo kvety a kytice. — Druhý je kantor-učiteľ v. v. Ján Koščák. Vášnivo miloval cirkevný spev a rád kantoroval aj v kláštore, dokiaľ len vládol. Zomrel náhle dňa 14. júna. — Boh im zaplať ich obetavosť!

Odpust Matky ustavičnej pomoci bnde v nedeľu dňa 8. augusta.

»Misionár« vychádza mesačne pre členov Spolku sv. Jozefa zadarmo. — Redakcia a administrácia: Kláštor Redemptoristov, Michalovce. — Redaktor: Fr. Fiala, zodpovedný redaktor: O. Jozef Fail. — Používanie novinových známkov povolené výmerom Ministerstva dopravy a verejných prác, rezort poštový v Bratislave pod číslom 67.414-III/I-1942. — Dohliadací poštový úrad: Michalovce. — Tlačí kníhtlačiareň Andrej, filiálka v Prešove.

MISSIONÁIR

PRE ČLENOV SPOĽKY SV. JOZEFA PRI CERKVI SV. DUCHA V MICHALOVCIACH

R. II.

SEPTEMBER 1943

Č. 4.

*Duchovenstvo s O. Kanonikom N. Čudakym
na odpuste v Michalovciach*

Naša povinnosť

Podľa štatistiky umiera na svete za hodinu 4650 ľudí, za jeden deň 111.600 ľudí. Takéto veľké množstvo duší ide denne na večnosť. Nikto nevie, koľkí z nich prichádzajú do neba... Boh chce všetkých spasíť. Za všetkých priniesol božský

Spasiteľ nekonečnú obeť svojej Krvi. Milosť Božia je pre všetkých pripravená.

Ale všemohúci Boh priberá si k záchrane duší aj nás. Stvoriteľ vesmíru očakáva prosby úbohých ľudí, aby spasil množstvo iných, ktorí sú ako oni tiež vykúpení cenou jeho Krvi. Tak nežne nás miluje, že chce z nás urobiť hádam malých spasiteľov. Aká to nezaslúžená česť pre nás!

Svätý Dionýz hovorí: »Najväčšia božia vec zo všetkých božích diel je spolupráca s Bohom na spásu duší«. Boh od nás žiada túto spoluprácu. Ak odoprieme, zahynú azda aj našou vinou duše našich bližných, duše z ktorých jediná má v božích očiach ďaleko väčšiu cenu ako celý svet.

Ako máme spolupracovať s Bohom na spásu umierajúcich?

Modlime sa denne, aby zomierajúci odišli na večnosť v stave milosti posväcujúcej! Obetujme na ten úmysel svoj denný kríž, ktorý nám Boh posielal. Tým môžeme zachrániť tisíce duší.

Modlime sa s dôverou za obrátenie hriešnikov! Čím väčšia dôvera, tým viac duší zachránieme. Jedna svätica sa raz modlila k Prečistej Dive Márii: »Prosím Ťa, aby si na svoj sviatok spasila tisíc hriešnikov«. Potom sa zľakla, že prosila mnoho. Matka Božia sa jej napokon zjavila ukazujúc tisíc spasených duší a povedala jej: »Hľa! Ony už sú tu a ty si sa bála, že prosíš mnoho?«

»Proste a bude vám dané«. To je neomylné slovo Isusa Christa. Nedôvera ho uráža. Márii Rafolsovej raz povedal Spasiteľ: »Nedôvera k môjmu milosrdenstvu je jedna z tých chýb, ktoré ma najväčšmi boľia...«. Nuž, neobmedzujme svoju dôveru, ale s detinskou nádejou odporúčajme Otcovi spásu umierajúcich!

Sme čítelia svätého Jozefa. Nuž budme v tomto apoštoláte najhorlivejší! Veď sv. Jozef je patrónom umierajúcich. Isteže je mu táto pobožnosť veľmi milá. Budeme sa raz tešiť jeho zvláštnej ochrane v hodine našej smrti. Ba nami zachránené duše nám budú pomáhať a v nebi sa stanú našou večnou slávou.

O. V. Arvaj.

Svätý Jozef – lekár našej doby

Dnešný svet krváca z rán, ktoré si sám spôsobil. Tieto rany sú:

Život bez Boha: Moderný svet vylúčil alebo sa snaží vylúčiť zo svojho života Boha. Žiť, ale žiť bez Christa. A pretože človek a svet bez Boha žiť nemôže, postavili si ľudia iných bôžkov: bôžkov zo zlata, striebra, z vášní a hriechov.

Práca bez Boha: Moderný svet pracuje, ale práca je mu neznesiteľným bremenom, ktoré nenávidí a preklína. Išiel som popri gazdovi, ktorý pracoval na svojej roli a — preklínal

svoju prácu. Išiel som vlakom v sobotu, keď sa robotníci vracali z práce. Preklínali svoju robotu. Videl som remeselníka, ako narábal so svojim nástrojom. Odhodil pilu a zlorečil svojej práci.

Ludstvo pracuje, ale bez radosti, ako stroj. Prečo? Lebo pracuje bez Boha. Práca je mu prostriedkom k získaniu peňazí. Keby ich človek dnes mohol získať bez práce, nepracoval by vôbec. A peniaze sú jednému prostriedkom utopiť rozum v pijatyke a v hýrení, inému zotročovať svojich bratov, inému pýšiť sa a vynášať sa nad iných.

Žiť bez autority: Moderný svet chce žiť slobodne bez akýchkoľvek pút, bez zákonov božských i ľudských. Dieťa sa spiera autorite otca, žiak autorite učiteľa, mládež autorite starších, občania autorite štátnej a všetci autorite Božej.

Kde začal život bez Boha, tam nasleduje dôsledne život bez autority, lebo základom autority je Boh.

Sebeckosť: Pretože dnešný svet odvrhol sladké jarmo Christovo, stáva sa otrokom a upadá v potupné okovy svojich vášní a hrubého materializmu. Tanec okolo zlatého teľaťa sa začal na púšti židmi a pokračuje kresťanmi... A svet neide za zlatom, že by ho potreboval, ale aby mal prameň k rozmaru, k pôžitkárstvu, vynikol v móde, v spôsobe života. — Srdce bez lásky, bez milosrdenstva k bližnému, najmä k chudobným, je ovocie honby za zlatom.

V dedinke X. spotrebuje každý mládenec šesť až sedem sto Ks na liehové nápoje...

V dedinke Y. prosí chudobná žena o pomoc v núdzi pre svoje dievky. Najbohatší gazda sa pýta: »Máte peniaze?« — Nemám. — Tak zdochnite všetci, keď nemáte peňazí! — To je odpoveď kresťana?

V mestečku S. vstúpila do obchodu matka s dvoma dievčatmi. Kupujú látku na parádne šaty — meter 250 Ks. Nepáči sa im, chcú voľačo lepšieho. Zaplatily 400 Ks za meter. Ale pred hodinou sa tá istá matka hádala s chudobnou ženou na 1 kg zemiakov, ktoré táto nemohla zaplatiť.

Hľadáme lekára na rany ľudstva.

Pápež Pius IX. pochopil a roku 1870 odporúčal svetu úctu k sv. Jozefovi. O sv. Jozefovi platí slovo partiarchu Jozefa: »Pre vašu záchranu poslal ma Boh pred vami.« (Gen. 45, 5.)

Svätý Jozef je muž boží. Žije v ustavičnej prítomnosti Syna Božieho. Na neho hľadí, jeho slová počúva, nosí ho na rukách, objíma ho, miluje ho.

Svätý Jozef je muž práce. Vykonáva ťažkú prácu tesára, ale práca je mu milá a sladká. Veď pracuje pre Boha, z lásky k Isusovi. Táto myšlienka posilňovala jeho unavené údy a dvíhala jeho klesajúcu myseľ.

Svätý Jozef je muž spravodlivý. Na slovo poslúcha rozkaz Boží, hoci Boh od neho žiada veľké obety. Poslúcha bez reptania aj svetskú vrchnosť

Svätý Jozef je muž sebazaprenia. On, potomok kráľovského rodu, žije v pokore a v skromnosti nehľadá slávy, nehľadá pohodlie a radosti sveta. Dary troch Kráľov rozdáva chudobným, pomáha biednym, teší zarmútených. Nepozná inú radosť ako slúžiť Bohočloveku a jeho Matke.

Príklad tichého a pokorného tesára nazaretského je liekom na rany našej doby.

Preto idme všetci k svätému Jozefovi!

O. J. M. Fail

Klbatba nemravnej knihy

K istému nevreckému spisovateľovi románov prišiel raz podivný návštevník. Bol to muž v roztrhanom odevu, šedivé vlasy mal neupravené, rozháraná tvár, neistý pohľad očí a tresúce sa ruky svedčily o vnútornom nepokoji tohto človeka.

Domáci ho nechceli pustiť k spisovateľovi, hoci muž o to veľmi zdvorilo žiadal. Ale keď spisovateľ vypravádzal elegantnú dámu zo svojho bytu a zasa sa vracal, vošiel za ním muž bez vyzvania do bytu a sadol si bez okolkov k samému písaciemu stolku.

Spisovateľ sa udivene pýtal: Čo si dovoľujete? — Podivný hosť ukázal mu rukou na blízky diván a kľudne povedal: »Sadnite si, prosím!« a keď domáci pán to nechcel rozumieť, vytiahol z vrečka akýsi predmet a riekol: »Môj revolver! Prosím, sadnite si!«

Spisovateľ si sadol. Muž s úsmevom hovoril: »Vy ste napísal román »La f...?« (Je to francúzsky veľmi nemorálny román).

»Áno!« odpovedal váhavo spisovateľ.

Tu vzal cudzince lampu so stola a svietil si ňou na jeho tvár. Pri tom mal otvorené ústa, ako mávajú deti, keď sa niečomu veľmi čudujú. Z otvorených úst mu vychádzal strašný zápach ako z hnijúcej mŕtvoly.

Asi po 5 minútach postavil chvejúcou sa rukou lampu na stôl a povedal:

»Teda, takto vyzerá ten spisovateľ!« Pozrite sa na mňa, som ešte mladý! Je azda starý, kto má tridsať rokov? A kto je už v tridsiatich rokoch živá mŕtvola, ten musí mať k tomu veľmi dôležitú príčinu... Pane, pred desiatimi rokmi som čítal váš román »La f...«, čítal som ho potajomky, za dva dni som ho prečítal. — Pane, viete, čo je nevinnosť? Viete to?«

Muž siahol do vrečka v kabáte, vytiahol fotografiu, po-
bozkal ju a podal spisovateľovi. »Pozrite sa na toho mládenca, pozrite sa! A pozrite sa na druhú fotografiu, na tretiu, štvrtú, piatu, šiestu, siedmu! Pozrite sa na všetky!« A podával mu rad fotografií. Ale náhle vytrhol spisovateľovi všetky fotografie z rúk a kričal:

»Nie, nie! Nedivajte sa na ne !Lebo vy, prekliaty, neviete, čo je to nevinnosť! --- Mládenec na tejto fotografii --- to som bol ja, a bol som nevinný. A tie dievčatá — tie boly všetky nevinné. Táto sa pred rokom obesila a za tri týždne potom zomrela od žiaľu jej matka. A tie druhé... všetky sú skazené a žijú v hroznej biede... «

Potom sa zadíval na fotografiu zo svojho nevinného veku a zaplakal:

»Dnes som mohol byť kňazom, ako som si to vtedy žiadal. Radosťou sa chvejúc mohol som dnes pozdvihovať Kalich k nebu, a — teraz sa chveje revolver v mojej ruke, — a neviem, či sa dobre strelím... «

Vstal. Vopchal fotografie i revolver do vrečka a povedal:

»Už som hotový. Prišiel som sem, aby som uvidel toho, ktorý ma skazil. Cítite ten hnilobný zápach? Zanechávam vám ho plný dom, lebo sem patrí: vyšiel z vašich románov.«

Buchol dvermi a zmizol.

Nešťastná, úbohá obeť nemravnej knihy!

R.

Svätenie misijných krížov v Laškovciach

Ťažký hriech

Ťažký hriech je najväčšie zlo, aké vôbec môže na svete existovať. Je tak veľké zlo, že keby sme všetky ostatné zlé veci spojili dovedna, neboly by ničím oproti ťažkému hriechu.

Ťažkým hriechom duša stráca svoju nadprirodzenú krásu a slávu. Pred tým bola živým chrámom Božím a teraz sa stala

príbytkom diablovým. Boh sa od nej odvracia ako rozhnevaný otec od neposlušného syna.

Ťažký hriech berie duši všetky zásluhy, ktoré si dosiaľ získala. Čo zostane z pokladov na lodi, keď sa loď potopí? Nič. Zmiznú vo vodách, ako by neboly. To isté pôsobí ťažký hriech.

Ťažký hriech vytrhuje z duše radosť a šťastie. Duša oplývala sladkým pokojom, svätým kludom. Teraz po hriechu súžujú výčitky svedomia, trápi ju nepokoj a vnútorná horkosť. Stratila Boha, prameň šťastia; nemá nádej v blaženú večnosť. Nemajú pokoj hriešnici!

Ťažký hriech zasluhuje trest. Boh ho trestá časne i večne. Peklo je len preto, aby tam hriešna duša bola trestaná.

Kdekoľvek sa objaví ťažký hriech, pôsobí tam hrozné zničenie. Odbojní anjeli sa dopustili ťažkého hriechu pýchy a Boh ich svrhol do priepasti. Prví ľudia zhrešili ťažkou neposlušnosťou, a Boh ich vyhnal z raja a s nimi potrestal aj celé ľudské pokolenie. Ťažký hriech priviedol na svet potopu a spálil Sodomu i Gomoru.

Mnohý človek žil spravodlivo, napokon sa dopustil ťažkého hriechu, stratil všetky zásluhy a klesol do pekla.

Prečo sa stal Syn Boží človekom? Prečo trpel a zomrel? Za ťažký hriech! — Bolo treba Krvi Bohočloveka, aby bola napravená urážka, ktorá sa činí hriechom Stvoriteľovi a Otcovi ľudí.

Ak chceme hovoriť pravdu, je na svete iba jediná vec zlá a podlá: hriech. Všetky ostatné veci, ktoré nazývame zlé, môžu sa stať dobrými, môžu nám byť príležitosťou k zásluhám. Jediný hriech nemá v sebe nič dobrého, on jediný je podstatne zlý; je to ohava, ktorá nakazí svojím jedom všetko, čoho sa dotkne...

Chráňme sa ťažkého hriechu! Veď je to nie mor, ale smrť duše! Cisár Arkadios radil sa so svojimi dvoranmi, ako sa má pomstiť carihradskému biskupovi sv. Jánovi Zlatoústemu, ktorý ho bezohľadne karhal a napomínal. Prvý radca hovoril: »Pošli ho do vyhnanstva!« Druhý: »Zaber mu jeho majetok!« Tretí: »Daj ho do žalára!« Štvrtý: »Si pánom života; daj ho zabíť!« Ale piaty povedal: »Ničím z týchto vecí Jána nepotrestáš. Ak pôjde do vyhnanstva, pôjde rád, lebo verí v Boha všadeprítomného. Ak mu zabavíš majetok, budú mať z toho škodu len chudobní, ktorých podporuje; ak bude v žalári, bude bozkávať svoje putá a ďakovať Bohu, že môže trpieť pre vieru, ak bude odsúdený na smrť, otvoríš mu bránu nebeskú. Ale, Veličenstvo, ak mu chceš urobiť niečo zlého, nájdí si prostriedok, aby Ján urazil Boha ťažkým hriechom, lebo on sa ničoho nebojí viac, ako smrteľného hriechu!

Kresťan drahý! Máš aj ty takúto bázeň pred ťažkým hriechom? Bojoval si dosiaľ proti nemu až do krvi? Nuž vymaž navždy z knihy svojho života ťažký hriech! O. Fiala

**Chcete osvedčiť svoju
lásku k blížnému**

Zakúpte si u poštových úradov za 5 Ks

Žreby 4. štátnej dobročinnej loterie

v prospech vojnovéj pomoci SČK

Žrebovanie bude dňa 25. novembra 1943

Výhry od 10 Ks do 50.000 Ks

Som v pekle!

Keď raz sv. František de Hieronymo kázal na verejnom námestí v Neapoli, usilovalo sa niekoľko zlých žien, ktoré bývaly spoločne v dome cudzoložnice Kataríny, prekaziť jeho kázeň krikom a spevom. Lež kazateľ nedbal na to rozpustilé chovanie sa predajných žien a kázal pokojne ďalej.

O nejaký čas prišiel tam kázať znovu. Vidiac dvere v dome Kataríny zamknuté, opýtal sa:

· Čo sa stalo s Katarínou?

— Ci neviete, prevelebný otcé, že tá nešťastnica umrela včera večer bez pokánia?

— Katarína umrela? Náhle umrela? Otvorte dvere a pustite ma k nej!

Otvorili dvere a svätý išiel hore schodmi s veľkým množstvom ľudí. Pozeral chvíľu na mŕtve telo a potom vážne riekol:

— Katarína, kde si?

Mŕtve telo mlčalo.

Svätý ešte raz opakoval tie slová:

— Katarína, kde si teraz? Pýtam sa ta! Kde si?

Tu mŕtvola otvorila oči, ústa sa jej začaly kŕčovite hýbať, i zvolala:

— V pekle! Som v pekle!

Na tie slová prítomní so strachom utiekli. I svätý vyšiel, hovoriac:

— V pekle! Ach, Pane, strašlivý Sudca! V pekle! Naveky v pekle!

Vzrušenie nad týmto zázrakom bolo také veľké, že skoro všetci, ktorí boli svedkami tej udalosti, nevrátili sa prv domov, kým sa nevyspovedali. (Riedl: Učenie viery.)

Z K R O N I K Y M I S I O N Á R A

Za členov Spolku bude obetovaná Služba Božia dňa 1., 3., 21. a 27. septembra a moleben k sv. Jozefovi dňa 19. t. m.

Naše hroby. Na Boží súd odišli: Zuzana Smíšková, Cečehov, Juraj Pado, Cečehov, Alžbeta Cízmarová, Choriovce, Zuzana Gíдова, Topoľany, Anna Chýrová, Trnavka, Mária Chýlová, Zbehňov, Alžbeta Andrejcová, Jovsa, Mária Morozová, zabitá bleskom, Cečehov. »Blaženýj im pokoj!«

Misie v laškovskej farnosti. Duchovného obrodzenia sv. misiou dostalo sa veriacim laškovskej farnosti v dňoch 26. júna do 4. júla t. r. Misionári O. Kliment a O. Durkaň predniesli 55 kázni v Laškovciach a v Pozdišovciach a O. Kozelský 12 kázni vo Zbinčiach. S Bohom sa smierilo 770 kajúcnikov a božským pokrmom sa posilnilo 1894 duší. I keď sa misia odbavovala v dobe sušenia sena, predsa veriaci svojou horlivosťou ukázali, že za najdôležitejšiu prácu na svete považujú spasenie svojej duše.

Na slávnosť Presv. Eucharistie prišli Pozdišovčania v procesii. Dňa 4. júla slávil v Pozdišovciach odpust. Vtedy zasa Laškovčania prišli v procesii do Pozdi-

šoviec a po Službe Božej bol usporiadaný eucharistický sprievod okolo cerkvi.

Slávnosťou misijného križa v Laškovciach misia vyvrcholila. Boly posvätené dva križe. Jeden zostal v Laškovciach, druhý si Pozdišovčania so svätou radosťou v srdci odniesli večer do svojej obce.

V Laškovciach sa prihlásilo 94 ľudí do sv. Ruženca, medzi nimi je 25 mužov. Dievčatá závodily v okrašľovaní svojich cerkvi, aj v noci vily vence, lebo cez deň musely pracovať pri sene. Najmä laškovské dievčatá daly farnosti príklad pobožnosti tým, že sa ešte pred poučením o ruženci všetky ochotne prihlásily za ctiteľky Panny Márie modlitbou sv. ruženca. Laškovčania. Pozdišovčania i veriaci zo Zbiniec, zostaňte verní misijným predsavzatiam!

Dňa 28. júla 1943 bola inštalácia horlivého člena Spolku sv. Jozefa duchovného otca Františka Halušku za farára v Lubovci pri Prešove. Inštaláciu previedol veľazaslúžilý pán vikár O. Jozef Zorván z Klembarku. Želáme pánu farárovi na mnohaja i blahaja lita!

»Misionár« vychádza mesačne pre členov Spolku sv. Jozefa zadarmo. — Redakcia a administrácia: Kláštor Redemptoristov, Michalovce. — Redaktor: Fr. Fiala, zodpovedný redaktor: O. Jozef Fail. — Používanie novinových známok povolené výmerom Ministerstva dopravy a verejných prác, rezort poštový v Bratislave pod číslom 67.414-III/I-1942. — Dohliadací poštový úrad: Michalovce. — Tlačí knižtlačiareň Andrej, filiálka v Prešove.

MISSIONÁR

PRE ČLENOV SPOĽKY SV. JOZEFA PRI CERKVI SV. DUCHA V MICHALOVCIACH

R. II.

OKTÓBER 1943

Č. 5.

Najvyšší pokyn

V mesiaci októbri pretekajú sa ctitelia Prečistej Divy v zbožnej modlitbe svätého ruženca. Tak to má byť najmä v terajšej dobe, kedy svet najviac potrebuje pomoci, aby zavládol mier a pokoj.

Túto pomoc môže a chce celému svetu poskytnúť Matka Božia. Už je známe našim veriacim zjavenie Matky Božej v portugalskom meste Fatime roku 1917. Písal o tom aj náš biskup J. E. Pavol Gojdič v poslednom pastierskom liste. Vtedy sa zjavila Matka Božská trom malým deťom a okrem iného

predpovedala aj terajšie svetové nešťastie a sľúbila svetu záchranu, ak sa Judia polepšia, ak sa zasvätia Jej nepoškvrnenému Srdcu a uctia Ju najmä ružencovou modlitbou. Keď sa deti pýtali, ako sa volá, odpovedala: »Ja som **Kráľovná sv. ruženca.**«

Tým Matka nebeská jasne naznačila, ktorý prostriedok máme použiť, aby sme vyšli zdraví zo svetového zmätku: **Ciniť pokánie, skryť sa do Jej čistého Srdca a zaistiť si Jej materinskú ochranu modlitbou sv. ruženca.**

Tento prostriedok nám tiež doporučil Svätý Otec rímsky pápež Pius XII. Dňa 31. októbra 1942 zasvätil celý svet Nepoškvrnenému Srdcu Kráľovny sv. ruženca a vyzval všetkých kresťanov, aby zasvätili seba i svoje rodiny Prečistej Dive a aby sa horlivo modlili sv. ruženec za svetový mier.

Hľa! Pokyn Kráľovnej sv. ruženca a pokyn Svätého Otca! Nuž poslúchnime!

Preto všetci členovia nášho Spolku sv. Jozefa a všetci členovia Bratstva sv. ruženca nech sa starajú z lásky k Matke Božej vyplniť v októbri nasledujúce pokyny:

1. Nech si vykonajú v októbri dobrú sv. spoveď a po svätom prijímaní nech sa zasvätia Nepoškvrnenému Srdcu Matky Božej!

2. Každý nech sa v októbri chráni viac hriechu!

3. Každý člen sv. Ruženca nech sa v októbri stará plniť svoje povinnosti a pomodliť sa denne aspoň 2 desiatky sv. ruženca. Kde môžu, nech sa modlia celý ruženec spoločne!

4. Komu bude možno, nech sa zúčastní na ružencovom odpuste v Michalovciach dňa 17. októbra 1943!

Členov sv. Ruženca, ktorí sú v Michalovciach zapísaní je už 18.700. Aká to armáda modliacich sa duší! Nuž, plňte v októbri želanie Matky Božej a pokyny Sv. Otca Piusa XII.!

O. J. Durkaň

Záruka spasenia

Nikto nevie bez zvláštneho zjavenia od Boha, či je hodný lásky alebo nenávisť u Boha. Veď mnoho je povolaných, ale málo vyvolených. Preto nás napomína sv. Pavol, aby sme »so strachom i trepetom« sa starali o svoje spasenie.

Majme však dôveru v milosrdenstvo Božie! Isté nadprirodzené zvyky a ctnosti, pevne zakorenené v našej duši, dávajú nám pravdepodobnosť, že sme predurčení k večnej spásy, lebo na ktorú stranu sa strom kloní, tam aj padne a zostane ležať!

Medzi znakmi nášho spasenia je aj zbožná modlitba sv. ruženca. Prečistá Diva Mária vyhlásila sv. Dominikovi: »Zbožná úcta k modlitbe ružencovej je pevnou zárukou spasenia.« Kto sa teda modlí riadne a zbožne ruženec, nemusí sa báť svojej smrti.

Ružencom preukazujeme Matke Božej trvalú úctu. Rozjímame pri ňom o celom diele nášho vykúpenia, na ktorom mala Prečistá Diva tak veľký podiel. Neustále vzývame najmocnejšiu Pannu, aby nám pomáhala v boji proti nepriateľovi našej spásy. Preto pravidelná a častá modlitba sv. ruženca je nám mocnou ochranou na ceste spasenia.

Ruženec je znamenie detskej lásky k Matke Božej. Nemôžeme sa ho modliť a pritom zostať chladní k Matke Syna Božieho! On v nás roznecuje lásku k nej a ten kto Máriu miluje, nemusí sa obávať, že bude niekedy vylúčený z domu Otca nebeského.

Ruženec je výborný prostriedok k náprave života. Nie je možné, aby sa človek modlil zbožne sv. ruženec a pritom zotrval v ťažkom hriechu. Alebo sa prestane ruženec modliť alebo prestane hrešiť.

Sv. Alfonz z Liguori učinil sľub, že sa bude denne modliť sv. ruženec. Keď ho v starobe opúšťala pamäť, prosieval tých, ktorí mu posluhovali, aby mu pripomenuli, či sa už ten deň modlil ruženec. Hovorieval: »Od tejto pobožnosti závisí moja spása. Ak pochybujem, či som ju odbavil, začnem pochybovať o svojom spasení«!

Riadme sa príkladom sv. Alfonza a buďme verní ruženecovej pobožnosti! Tak si zabezpečíme ochranu a pomoc Matky Božej a ruženec sa nám stane zárukou spasenia. O. Fiala

Čo rozprával dedo . . .

Bol nás celý krdeľ detí, keď sme sa jedného jarného dňa vyrútili na dedinu, aby sme sa pobavili a veselo sa kúpali v teplých lúčoch jarného slnka. Pred našim domčekom si sadol na lavičku náš starý otec a jeho vráskovitá tvár prezrádzala uspokojenie, že si môže na slniečku zohriať stuhlé údy.

Keď sme sa dosýta nahrali, sbehli sme sa okolo deda a zvedavo sme sa pozerali na čudnú vec, ktorú držal v ruke. Bol to dlhý motúz, na ktorom boli navlečené guľky.

— Deduško, čo je to?

Starý otec sa usmial.

— To je ruženec, vy malí šarvanci. Nedáte človeku pokoj, aby sa mohol pomodliť.

— A na tom sa modlí? — pýtame sa ďalej.

Dedo nám začne vysvetľovať čo je to ruženec a ako a čo sa na ňom má modliť.

— A vidíte, deti — zakončil svoj výklad — tento sv. ruženec mi zachránil život.

— Kedy? Kde? Ako? — zasypali sme deda otázkami.

— Teda počúvajte, ja vám to poviem.

Všetci sme si skoro posadali, aby nám ani slovo neušlo a deduško začal.

— Bolo to dňa 31. mája 1892, keď sa stalo veľké nešťastie v bani »Mária«, kde som pracoval ako baník. Z neopatrnosti jedného baníka vznikol pod zemou strašný požiar. Pracovalo nás vtedy pod zemou 500. Oheň sám by bol nenarobil toľko škody, ale plyny, ktoré sa vyvinuly, otravovali ľudí a tí padali ako muchy. Viac ako 330 chlapov vtedy zahynulo. Ja a štyria kamaráti sme spokojne pracovali, keď zrazu nastal hrozný výbuch, oheň preletel našou štolou, padli sme na zem a lampy nám shasly. Okolo nás zavládla úplná tma. Otravné plyny nás dusily. Cítili sme, že sa blíži naša posledná hodina. Už sme odporúčali duše Bohu, keď najstarší, skúsený baník zavolať: Chlapci nezapaľovať svetlo, držte sa jeden druhého a skoro poďte za mnou, ináč zahynieme!

Baník poznal pod zemou každú štolu a viedol nás na miesto, ktoré sme nazývali »Stariny«. Bolo to miesto už opustené, kde sa ruda už nekopala. Tam plyny ešte tak neprenikli, bol tam čistejší vzduch. Trochu sme si vydýchli, odpočinuli a opäť sme vo tme postupovali ďalej, lebo plyny vnikaly pomaly za nami a otravovali nás. Hučalo mi v hlave a čakal som každú chvíľu, že sa zrútim. Vtom sa za mnou ozval výkrik: Kamaráti! Sbohom! Pozdravte mi ženu! A jeden náš kamarát otrávený odpadol.

S napätím všetkých sil sme postupovali ďalej: Baník, ktorý nás viedol, sa zastavil.

— Kamaráti, zle je — vravel — stratil som celkóm smer a neviem vôbec, kde sme.

Posadili sme sa na zem a každý so svojimi myšlienkami čakal istú smrť. Zďaleka bolo počuť tlmený huk a výbuchy. Dlho, ako večnosť vliekla sa minúta za minútou. Nik nehovoril. Každý si dával do poriadku svoje svedomie.

Tu sa ozval starý baník:

— Kamaráti, modlime sa k Matke Božej! Ona môže pomôcť!

Vrhli sme sa na kolená a baník sa začal modliť svätý ruženec. Nikdy v živote sme sa tak vrúcne nemodlili ako vtedy, keď prišerná smrť tam pod zemou siahala na nás.

Domodlili sme sa. Starý baník skúšal veľmi opatrne zasvietiť lampu. Podarilo sa mu to

— Teraz tu čakajte a ja sa idem pozrieť, kde sme!

On bol z nás ešte najsilnejší, my sme už takmer nevládali sa hýbať. Nohy byly ťažké ako centy. Otravné plyny účinkovali. S námahou sa kamarát odvliekol a my sme v smrteľnej úzkosti čakali, či sa vôbec vráti. Minulo asi desať minút, keď sa vrátil a už zďaleka volal:

— Kamaráti, Matka Božia nás zachránila! Skoro, šachta je neďaleko!

Ako zelektrizovaní sme vykročili. Urobil som niekoľko krokov. Zatemnelo sa mi pred očima, sily ma opustily a cítil som,

že padám do hlbkej temnej priepasti... Ešte som počul hlas starého baníka:

— Kamaráti, nenechajme tu Jána, má ženu a deti!

Stratil som vedomie. Keď som prišiel k sebe, ležal som pri vchode našej bane.

— Končne je zachránený! — počul som hlas lekára, ktorý sa na mňa usmieval utierajúc si pot s čela.

Tri hodiny ma kriesili.

— A moji kamaráti?

— Sú už v poriadku — hovoril lekár. — Vy ste na tom boli najhoršie.

Bolo pol 5. hodiny pred večerom, keď vytiahli z bane posledných troch živých baníkov. Boli to moji dvaja kamaráti a ja. Ostatní všetci tam ostali.

Od tej doby sa modlievam každý deň svätý ruženec na poďakovanie Matke Božej za pomoc a ochranu...

Tak nám vyprával môj čedo.

O. J. M. F a l l

Z vysviacky O. M. Ďurišina v Michalovciach

Naším matkám!

Chcem hovoriť o kňazstve. Chcem vyzdvihnúť tú skutočnosť, že matky sú najpovolanejšie, aby sme mali kňazov dostatok, ale hlavne, aby títo boli svätými.

Pápež Pius X. povedal: » Dajte mi dobré matky, a ja zachránim topiaci sa svet!« Ja dodávam. Dajte mi dobré matky a ja verím v obrodenie kresťanského ducha!

Ako dôkaz môjho tvrdenia, nech mi posluží orgán Sv. Stolice »Observatore Romano«. Tento časopis dňa 29. júla 1930 priniesol nasledujúcu zaujímavú zprávu v článku »Kraj povolani«, Mestečko Lu v Taliansku má s osadami a s predmestiami 4000 duší. Tieto predmestia sú vzdialené od mesta i dve

hodiny cesty. Tak ďaleko majú do chrámu. Z tohto mestečka vyše 500 je takých, ktorí sú buď kňazmi, alebo rehoľníkmi. Tieto povolania sú potom požehnaním pre okolie, pre štát, najmä však pre Cirkev. Keď by sme sa lepšie pozreli na toto mestečko a skúmali, prečo dáva Bohu toľko horlivých duší, prišli by sme k zaujímavému záveru: **dobré matky!** Lu má to šťastie, že má sväté matky.

Nie je tomu ešte dávno, čo mestečko Lu preživalo ťažké časy okolo roku 1870, kedy celé Taliansko stonalo pod ťarchou vtedajších časov. Vtedy asi desať matiek začalo tú blahodarnú robotu, že si zaviedly »Deň povolania«. V tento deň obetovaly všetky svoje práce, utrpenia a modlitby, ale hlavne sv. prijímanie za kňazské povolania. Takto vznikla neskoršie spoločnosť matiek, ktoré sa každý mesiac raz schádzajú v súkromnom domku a modlia sa spoločne, aby Pán žatvy poslal žencov na svoje lány.

Či by nemohly byť i naše matky také, aby sa modlili za kňazské a rehoľné povolanie, aby Boh poslal veľa súcich robotníkov do svojej vinice? Ako v Lu, tak i u nás mohlo by sa podobne stať, lebo v Lu bolo okolo roku 1870 asi 40 prijímaní mesačne, teraz však počíta sa do 2000 sv. prijímaní.

Čo myslíte, matky kresťanské? Že to, čo je v Lu, by sa nemohlo uskutočniť aj u nás? Veď aj vy, naše matky, viete byť veľkodušné, viete sa spoločne modliť, viete obetovať Bohu aj to najdrahšie: syna, dcéru!

Vytvorme si preto v každej obci, v každej osade spoločnosť matiek, ktoré sa budú modliť za kňazské povolanie!

O. Ján Krlička, gr.-kat. farár.

S Bohom!

(Píše O. dekan.)

Mladý, vždy veselý pán poručík N. vydal prisny rozkaz, že ho nikto nesmie dnes vyrušovať, že nikoho neslobodno k nemu pustiť... Prišiel totiž zo svojej najsmutnejšej cesty, raz sa vrátil s pohrebu...

Áno! Tam v blízkom lesíku neďaleko bojiska leží jeho najvernejší priateľ, najmilší kamarát... teraz ho uložili do najistejšieho zákopu, do najbezpečnejšieho bunkeru... do hrobu! Nepriateľská guľka náhlo a neočakávane zahasila jeho mladý život.

Hlboko zamyslený sadol si pán poručík na provizorné sedadlo. Pravícu s chvejúcimi sa prstami zanoril do svojich vlasov a jeho pery tiško šepkaly a volaly meno svojho kamaráta... Ale odpoveď žiadna. Už sa nikto neozyva; nepočuť príjemný hlas ako pred večerom, keď si pri fľaši vína veselo priali šťastný návrat domov... vyznamenanie... povýšenie... Dnes už je to celkom ináč... Odvtedy už prežili strašný útok, zúčastnili

sa na boji... a tu odrazu zahvízdala guľka a kamarát padol... Oh! Aké strašné! Aká nemilosrdná je tá smrť! Akú hroznú má moc smrť!

Počuť kroky... Prichádza dôstojnícky sluha. Hlásí sa a oznamuje, že doniesol balík, v ktorom sa nachádzajú veci po zomrelom poručíkovi. On to má prevziať a odoslať matke nebohého. Bol jeho kamarát, teda pozná adresu matky...

Dobrý Bože! Aká to smutná povinnosť... Vojak pozdravuje a odchádza. Nemôže pochopiť, čo sa stalo s pánom poručíkom N., ktorého vždy videl len veselého — a teraz jeho oči sú plné slz. Áno! Pán poručík pozerá na balík a plače... slzy z jeho mladých modrých očí padajú na balík, na zem, do zákopu... Pán poručík N. spomína a plače... V jeho mladom, doteraz tak bezstarostnom srdci sa odohráva mimoriadna zmena. V jeho duši sa budí nový pocit...

Pozerá na balík dlho a dlho... potom ho rozoberia, rozbaľujú. Niekoľko kusov bielizne, malý notes, hrsť listov... z jedného vypadáva fotografia... fotografia matky, ktorá ešte doma nič netuší... ktorá ešte možno dnes dostala posledný list svojho milého syna... a jej syn už dnes leží, odpočívajúc, spokojným spánkom spí... viac ho už neuvidí...

Bože! Všemohúci Bože! Aká neúprosná je tá smrť! Ako to napísať matke? Ako jej oznámiť, že telo, to telo jej syna, jeho kamaráta, ktoré bolo také mladé a krásne, vždy v elegantnej rovnošate oblečené, že už hnije v hrobe... Ako jej povedať, že ústa jej milovaného syna sa už viac nehýbajú... že tie mladé zdravé ruky, ktoré tak šikovne vedeli narábať so zbraňou a pritom vedeli písať tak potešujúce listy domov, že tie ruky už nezachráni žiadna rukavica od červov... A tie nohy, ktoré pred mesiacom tak radostne niesly kamaráta k matke na dovolenku... tie nohy už nepotrebujú elegantné, dôstojnícke čižmy... už ležia nehybne...

A... A... ako napísať to najvážnejšie... najsmutnejšie... ten posledný moment, keď padol... keď so zeme volal ležiac v svojej mladej krvi: »Kamarát... Sbohom!... Odpíš... matke... ďakujem... Sbohom!... a chvejúcou sa rukou rozopál blúzu na prsiach, vytiahol medajlku... a bozkajúc tíško... spokojne umieral, usínal naveky...

Bože! Hospodi Bože! Aká hrozná, aká vážna je tá ľudská smrť! — — —

Ani nezbadal, že sluha je zasa pred ním:

— Pán poručík — prosím — ráčte ihneď k pánu stotníkovi!

Mechanicky vstáva... Obzrie sa... a potom nahlas volá:

— Áno! Hrozná, strašná je smrť, ale — nebudem sa báť!

— Zavolaj mi pána poručíka Duchovnej Správy... Xa!

A idúc smerom k stotníkovi opakoval:

S Bohom! Áno! S Bohom chcem žiť! S Bohom budem žiť ďalej!

Z KRONIKY MISIONÁRA

Za členov Spolku sv. Jozefa bude obetovaná Služba Božia dňa 1., 6., 15., 17. a 31. októbra a moleben za šťastnú hodinku smrti dňa 24. t. m.

Ružencový odpust v Michalovciach bude v nedeľu po Pokrovi dňa 17. októbra. V predvečer odpustu bude panichyda za zomrelých členov Bratstva sv. ruženca.

Výlet či misia? Dňa 13. júla t. r. podnikol O. Fiala s niekoľkými chlapcami z Michaloviec výlet na náš krásny Vihorlát. Ubytovali sa na tri dni u pána kantora Michala Čorneja v Nemeckej Porube, a cez deň vychádzali do hôr a lesov. Porubčania s ohromnou radosťou využili misionárovej prítomnosti, ráno i večer sa schádzali do cerkvi a 120 duší prijalo sv. sviatosti. Mnohí sa zapísali do Spolku sv. Jozefa.

Odpust Matky Ustavičnej Pomoci v michalovskom kláštore dňa 8. augusta bol kľudný a krásny. Ľudí síce mnoho neprišlo, lebo boli najplnnejšie práce, ale predsa už v sobotu večer prišla pekne usporiadaná procesia z Jovsy a Nemeckej Poruby a druhá z Kolč. Dlhého. Na prazdný sám, prišli v procesii vždy verné Topoľany. Slávnostnú liturgiu odbavil O. Archidiakon Vojtech Dudits z Trebišova a dojemnú kázeň o bolestiach a láske Matky Božej predniesol O. Dekan Jozef Petrašovič zo Sačurova.

Prvý novokňaz z nášho Spolku. Je ním Trebišovčan O. Michal Duríšin, ktorý už ako bohoslovec vstúpil do Spolku sv. Jozefa. Pred vysviackou si vykonal exercície v michalovskom kláštore. Dňa 15. augusta udelil mu J. E. biskup Pavol Gojdič v našom chráme diakonát a na Preobrazeníe Hospodne ho vysvätil na kňaza za veľkej účasti veriacich. Novokňaz priniesol prvú Obetu Služby Božej v Trebišove dňa 22. augusta. Želáme novokňazovi, aby mu bol sv. Jozef verným a účinným sprievodcom v jeho kňazskej činnosti. Na mnohaja i blahaja lita!

Z cirkevníka rehoľník. Dňa 2. augusta složil v michalovskom kláštore večné rehoľné sľuby chudoby, čistoty a poslušnosti niekdajší obľúbený cirkevník v Hardišti Andrej Dandár, rehoľným menom brat Román. Boh da blahoslovit jeho!

Na odpustoch v Zemplíne kázali misionári: O. Kliment v Kalši, O. Musil vo Valaškovciach, O. Fail v Kolbašoch a v Malej Stretave, O. Fiala vo Verbovci, O. Durkaň v Krašku.

Výpomocce. Otcom duchovným vypomáhali v duchovnej správe: O. Zakopal v Sečovskej Poľanke, O. Durkaň v Krašku, O. Kozelský v Lastovci, O. Arvay v Šamudovciach, O. Fail vo Žbinciach, O. Zakopal vo Vysokej pri Pavlovciach, O. Fiala v Trebišove a v M. Zálužiciach, O. Kliment v Trhovišti.

»Misionár« vychádza mesačne pre členov Spolku sv. Jozefa zadarmo. — Redakcia a administrácia: Kláštor Redemptoristov, Michalovce. — Redaktor: Fr. Fiala, zodpovedný redaktor: O. Jozef Fail. — Používanie novinových známkov povolené výmerom Ministerstva dopravy a verejných prác, rezort poštový v Bratislave pod číslom 67.414-III/I-1942. — Dohľadací poštový úrad: Michalovce. — Tlačí knáhtlačiareň Andrej, filiálka v Prešove.

MISSIONÁR

PRE ČLENOV SPOLKU SV. JOZEFA PRI CERKVI SV. DUCHA V MICHALOVCIACH

R. II. **NOVEMBER 1943** Č. 6.

Obchod v Pozdišovciach.

NA ADRESU GRÉCKOKATOLÍKOV.

Krásna je zelená rovina, ale oku lahodi aj mierne zvlnenie prírody, no nebotyčné, strmé velikány hôr nás priamo uchvacujú svojou nádherou.

Zaujímavá je tá rozmanitosť. Rôznorodá krása teší väčšmi. Veď všetky tie rozmanitosti hlásajú všemohúcnosť Boha Tvorcu, sú odtienkami jeho nekonečnej slávy.

Človek, jeden ako druhý čo do podstaty ten istý, predsa však ako jedinec je svet sám pre seba. Teda aj u ľudí sa stretávame s rozmanitosťou. Preto aj v našich skutkoch, vo vzdávaní chvály Bohu, vo vykladaní prosieb je rozmanitosť. Pri tom všetkom však tá istá podstata.

Aj gréckokatolíci s rímskokatolikmi stoja na jednej viero-
učnej postati; jediná, spoločná, tá istá je naša podstata, hoci dve
epiteta nás zobia: gréckokatolíci a rímskokatolíci; pravi de-
dičia náuky Isusa Christa i opravdoví jeho ctitelia jedni i dru-
hi; deti jednej, svätej, všeobecnej a apoštolskej Cirkvi. Predsa
však rozmanitosť: grécki... rímski; východní... západní ka-
tolíci. Ano, rozmanitosť, rozličnosť obradov, nie dogmatických
článkov. Teda: v podstate jedno!

Je správne, že ani jeden záhradník nešíri na úkor bielost-
ných Italií záhon voňavých ruží či iných kvetov, ale s rovnakou
láskou pečuje o všetky kvety.

Tak aj Svätý Otec rovnakou láskou ľúbi a chráni záhony
— obrady — jedinej záhrady Kristovej — Cirkvi. Preto iba
s dovolením pápežovým možno zmeniť obrad z veľmi vážnych
dôvodov!

Čítal som, že istý Grék povedal: »Vďaka vzdávam Bohom,
že som človekom a nie zvieracom, mužom a nie ženou, Grékom
a nie barbarom.«

Ty nie takto namyslene ako on, ale predsa drž sa svojho, buď
hrdým, že si gréckokatolík! Lebo ani grécky ani rímsky ka-
tolík ako taký nemá jeden pred druhým prednosť, ale sú si rov-
nocennými spoločníkmi. Buď pyšný na svoj obrad! Veď ty po-
svätňou rečou svojich predkov uctievaš Boha!

Nehanbi sa za gréckokatolícky pozdrav: »Slava Isusu Chri-
stu!« Nehanbi sa ani za stále »Hospodi pomiluj!« — Pane zmi-
luj sa! — lebo toto dnešný svet najviac potrebuje! Buď hrdým,
že obradom svätcov »Vasilija Velikaho i Joanna Zlatoustaho«
vzdávaš úctu Bohu a že obradovou rečou našich svätých viero-
zvestov Cyrila Metoda chrániš sväté dedičstvo otcov!

O. Kaplan.

DAJ SA POISTIŤ!

Ludia si dnes dávajú všetko poistiť. Dávajú poistiť svoje
domy proti ohňu, úrodu proti živelným škodám. Mnohí sa dá-
vajú poistiť proti úrazu. Veľkí umelci dávajú si poistiť svoje
ruky, prsty, hrdlo, akási umelkyňa dala si poistiť vlasy proti
šedivosti.

Všetko sa dnes poisťuje, ale predsa na jedno sa zabúda,
a to na dušu! Poistil si si svoju dušu? Proti čomu? Proti večné-
mu ohňu! Proti zatrateniu!

Keby si sa prechádzal po smrtnej záhrade, zaiste by si zo-
čil nad hrobom mladíka, dievčiny, pomník, nalomený strom,
inde možno by si videl na náhrobnom kameni vytesaný skliá-
ňajúci sa klas, na ktorom by si mohol čítať: — »bol plný«.

Kedy bude žatva? — Nevieť. Azda v 60. roku, či v 70. roku, či teraz v mladosti? Kto mi to zaručí? — Len jedno je isté, že zomriem. Na vežových hodinách v Lipsku je napísané: »Mors certa, hora mortis incerta.« Smrť je istá, ale jej hodina je neistá!

Boh ťa môže hocikedy zavolať na účtovanie. Rozpamätaj sa na podobenstvá o múdрых a nemúdрых pannách, o kráľovi, ktorý dal svoj majetok do rúk šafárov. Pán prišiel, kedy ho nečakali. »Preto i vy buďte hotoví, lebo neviete, kedy Syn človeka príde!« — napomína nás Spasiteľ. Nevieťme, kedy príde smrť, teda radšej ty ju očakávaj!

Procesia z Topoľan.

Pripomínam ti ešte podobenstvo Spasiteľovo o strome. »Kam sa strom kloní, tam aj spadne.« Aký bol život človeka, taká bude i smrť!

Poisti sa! Poisti sa mravným životom bez smrteľného hriechu, poisti sa častým prijímaním, poisti sa vrúcnou úctou Matky Božej, poisti sa zavčasu u patróna šťastnej smrti, sv. Jozefa, modlitbou a dobrými skutkami! Vtedy spasiš svoju dušu, vtedy si to vyhral naveky!

O. J. Kelička.

DAVNE ČASY — ZLATÉ ČASY!

(Piše O. dekan.)

Každý rád spomína na staré dobré časy kedy vraj bol život lepší, veselší, ľahší... Azda život ľudský bol v dávnych časoch inakší ako dnes? Veď aj vtedy bolo treba pracovať, mož-

no aj ťažšie ako dnes, lebo nebolo strojov a hospodárskych výhod, robotník dávno nepracoval na hodiny, ako dnes, nemal nemocenské, úrazové a starobné poistenie, ako dnes... ale, veru, každý mal dačo iné.

Dávny človek mal vieru a pevnú dôveru v Boha! Dávny človek prosil požehnanie Božie na svoju prácu. Prv složil ruky k modlitbe a až potom »vyhrnul rukávy«. Naši slovenskí predkovia dobre poznali porekadlo: »Bez Božieho požehnanja — márne ľudské namáhania.« To bol základ ich života!

Moderný človek chce všetko urobiť sám, bez Boha, bez jeho pomoci. Hlavný záujem dnešného človeka je **zárobok**, úžitok, a len keď už to nijako neide, v zúfalstve a nezdare volá meno Božie, ale aj vtedy — žiaľbohu — nie vždy na pomoc! Dnes je Boh, pomoc Božia, požehnanie Božie celkom cudzie pre človeka a preto nemôže zakoreniť medzi ľuďmi šťastie, blahobyt a pokoj. To všetko je **dar Boží**, ktorý si musíme v pokornej a dôvernej modlitbe vyprosovať.

Dávni ľudia neboli natoľko materialisti, nemali heslo: využiť každú chvíľku pre prácu! — ako to robí dnešný človek: Naši predkovia mali času dost! Áno! Mali čas! Mali čas na modlitbu, na svätenie nedele a sviatkov, mali čas na utreňu a večerňu, mali čas ísť na odpusty a preto mali kedy aj porobiť všetko zavčasu a mali aj všetkého dost!

Nie nadarmo povedal náš drahý Spasiteľ: »Hľadajte najšamprv kráľovstvo Božie... a všetko ostatné dostanete.« Starí ľudia zariadili svoj život podľa tohto príkazu. Žili a pracovali s Bohom a práve preto — keď aj nemali pohodlie a prepych moderného človeka, keď chodili »v drelichu a bačkoroch«, keď im aj nesvietila električka, keď aj nemali rádio, prednášky, noviny, stroje... jednako boli spokojnejší ako sme my, keďže oni poznali jadro ľudského života: »Jedino jest nu potrebu«. Mali pevnú vieru a veľkú dôveru v Boha!

Naši predkovia tiež budovali; ale pritom nezabúdali stavať nádherné, umelecké domy Božie: zarábali, ale aj oferovali; pracovali, ale aj svätili dni sviatočné; tancovali, ale aj pokorne kľáčali pri modlitbách a Bohoslužbách; shromažďovali, ale nielen pozemské bohatstvo, shromažďovali aj dobré skutky pre večnosť. Hej! Naši otcovia boli šťastliví, lebo pamätali, že »nemáme tu stále bydlisko«, že nás čaká život večný!

Drahý čitateľ! Znáš, čo povedal nebeský Učiteľ? — »Všetka možnosť je v rukách tých, ktorí majú vieru v Boha.« — Tieto slová sú v platnosti aj dnes! Nech bude základom tvojho života pevná viera v Boha, potom ľahko dosiahneš šťastie a budeš mať aj ty — zlaté časy!

SMUTNÉ, ALE PRAVDIVÉ.

Bolo to pred 5 rokmi v tých krásnych horách nášho Slovenska. Posledný deň svätých misií. Navštevujem nemocných.

ktorí sa nemohli zúčastniť na misii, aby som ich vyspovedal a priniesol im sv. pričastie.

V jednej chyžke leží mladá žena. Pri posteli stojí kolíska s dieťaťom. Mladý muž vrhol na mňa od pece nie práve priateľský pohľad. »Tu je jeden, ktorý nechodil na misie, ani na spoveď!«, povedal mi kostolník. Už vopred ma informoval, že tento muž nikdy nepride do cerkvi, ale v krčme je ustavične. Nie je korheľ, to nikto nemôže povedať, ešte nik ho nevidel opitého. Vypije denne 10—15 fliaš piva, ale neopije sa. Je to silný chlap.

Naša nová kazateľnica.

--- Myr domu semu i živuščim v nem! — pozdravujem pri vstupe do domu.

Dieťa v kolíske sa zobudilo a začalo plakať. Muž s nim odišiel von, aby som mohol nemocnú vyspovedať. Po spovedi sa vrátili do izby. Keď som sa modlil pred sv. pričastie, kostolník a stará matka si kľakli, iba muž zostal stať a čičikal nepokojné dieťa.

A vtedy sa to stalo.

Náhle sa ozval z úst dieťaťa výkrik, telo sa mu krčovite skrútilo, trhlo a zmietalo sa, tvár zmodrela, oči sa obrátili v stĺp a z úst mu vychádzala pena. Rýchlo som sa postavil medzi matku a dieťa, aby nevidela ten strašný obraz, ktorý bol aj

pre mňa hrozný, hoci som už veľa videl. Pokynul som otcovi, aby vyšiel s dieťaťom von, podal som žene prijímanie a dokončil som svätý úkon.

— Čo sa stalo Aničke? — pýtala sa nalačkaná matka. Tušil som, čo to je. Povedať pravdu? Prečo strašiť matku, možná, že sa mýlim . . .

Vyšiel som z izby. Dieťa sa už utišilo a nadobudlo normálny stav. Otec sa na mňa pozrel. V očiach už mu nehorela pýcha a pohrdanie, ako keď ma vítal, ale bol v tom pohľade strach, úzkosť a nemá otázka: Čo to bolo?

— Otec! Ihneď s dieťaťom k lekárovi, nečakajte ani len hodinu!

— Čo je to? — vydralo sa mi z úst.

— Nemôžem povedať. Nie som lekár!

Vracal som sa na faru a bolo mi smutno v duši, keď som rozmýšľal o tom, čo som videl. Dieťa na začiatku života a už si nesie tak ťažký križ epilepsie. Tešil som sa myšlienkou, že sa azda mýlim, alebo že sa dá ešte pomôcť . . .

Otec ako šialený behal od lekára k lekárovi, ale všetko márne. Záchvaty sa opakovali. Otec sa informoval o istom ústave pre epileptikov. Podal žiadosť o prijatie dieťaťa.

Lekár vyplňuje dotazník.

— Môžete ísť domov, ja to tam pošlem sám. — Práve vtedy zavolali lekára z ordinácie.

Muž prekvapený, prečo by nemohol dostať vyplnený dotazník do rúk, pristúpil chytro k stolu a číta:

A. Príčina epilepsie: Dedičnosť — otec alkoholik.

Nešťastný otec ostal, sta by ho palicou udrel po hlave. Potom zalomil rukami, zaúpel, v hlave mu svitlo strašné svetlo. On zavínil svojou pijatikou tú strašnú nemoc svojej Aničky. Vybehol od lekára a ako Kain blúdil celé hodiny po poliach. Zabil som svoje dieťa! — hučalo mu v hlave. Do cerkvi si nechodil lebo ti tam nič nedali — a v krčme — tam ti dali! Tvojej dcére tam dali epilepsiu, tvojej žene hrozný zármutok a tebe trojnásobnú bolesť: Za dieťa, za ženu, za seba! O. J. M. Fail

PREČO UŽ MINDŽAK NEKLAJE.

Gazda Mindžák bol ináč dobrý človek, len jeden nepekný zvyk mal. Pri každej maľuckosti mával na jazyku meno Božie a ešte viac meno čertovo, najmä vtedy, keď sa nahneval. Márne ho manželka napomínala, aby dal diablovi pokoj, lebo že si ho raz čert naozaj odnesie.

Mindžák sa ospravedlňoval, že sa nemôže premôcť, že inakšie by robota nesišla, že on kľiať musí, ostatne, že on to tak vážne s tým diablom ani nemyslí, veď on je dobrý kresťan, nikoho nezabil, nikoho nepodpálil, nekradne, nuž prečo by ho mal čert vziať do pekla?

A zostalo pri starom. Malé rozčúlenie, nepatrná nehoda — a Mindžák už zas kričal: »Fras by ce ulapil... bodaj ce čorci vžali do pekla!«

Raz išiel s vozom do lesa. Kone netahali tak, ako si prial. Začal ich nemilosrdne biť a preklínať a »fras« a »čert« sa mu len sypali z úst. Nič mu nevadilo, že blízko stojí križ s obrazom tichého Trpiteľa.

Náhodou sa obzrel, ale ako sa zľakol! Zatriasol sa na celom tele, nevládal prehovoriť ani slova, srdce mu prudko bilo, tvár zbledla...

Čo videl? Čierna postava stojí pri ňom... Diabol prišiel preňho! Teraz ho »fras« ulapí... Teraz ho už berie čert so sebou na to miesto, ktoré tak často v hneve spomínal, kam patria všetci rúhači a preklínači...

— Vidíš, ty hriešnik — ozvala sa k nemu čierna tvár. — Nepoznáš ma? — Ja som kominár K., nie čert, mňa sa neboj, ale boj sa skutočného diabla, ktorý si raz iste príde pre teba, ak neprestaneš kliať a frasovať!

Tak mu povedal kominár K. a odišiel od prestrašeného gazdu.

Od tej chvíle už Mindžák nikdy neklaje, nepočuť ho nikdy spomínať diabla, všetci sa tomu čudujú, iba jeho žena nie, lebo tej jedinej sa Mindžák sveril, ako videl diabla v postave kominárovej.

O. Flaia.

SIBYLINE PROROCTVÁ.

— Ja verím iba to, čo je vo Sv. Písme a v Sibyle! — povedal mi raz jeden človek. Naozaj, sú dnes takí kresťania, ktorí Sibylíne proroctvá stavajú na roveň Pismu sv. V mnohých našich domácnostiach nachádzajú sa tieto proroctvá a ľudia v nich pilne čítajú.

Aký je pôvod sibylských kníh?

Sibylíne proroctvá je zbierka židovských a starokresťanských predpovedí, pripísaných tajomnej pohanskej žene Sibyle. Týchto Sibylí bolo vraj 10. Najznámejšia bola Sibyla Erithrea. Spôsob ich predpovedí sa veľmi podobá štýlu starozákonných proroctiev. Aj obsahove sú blízke židovskému, ba aj kresťanskému náboženstvu; karhajú nemravnosť, napomínajú k pokániu a hrozia veľkými trestami nekajúcim hriešnikom. Pojednávajú aj o Kristovi a jeho diele, predkladajú mravné pravidlá, ktoré majú kresťania zachovávať. Obširne predpovedajú udalosti pred koncom sveta a pri poslednom súde.

Čo má súdiť kresťan o týchto proroctvách?

Pre kresťana nemajú tieto proroctvá významu, iba ten, že sú výrazom všeobecného presvedčenia, že každý zločin na svete bude raz potrestaný a dobrý skutok odmenený. O budúcom

osude ľudstva a sveta nemôžu však nič určitejšieho povedať, ako vieme zo sv. Písma.

Nemôžu byť pre nás smerodajné ani na to, ako sa správať v terajších časoch. Na to máme učenie Kristovo, vykladané Cirkvou a prejavy sv. Otca. Kto by však sibylským proroktvám pripisoval neomylnosť a pre ne opustil učenie Cirkvi, prehrešil by sa proti viere, zjavenej Bohom!

Podľa Katolíckych novín č. 41.

Z K R O N I K Y M I S I O N Á R A

Sv. Liturgia za členov Spolku bude obetovaná dňa 3., 5., 15. a 21. novembra a moleben k sv. Jozefovi dňa 28. t. m.

Naše hroby. K večnej odplate povolal si Boh týchto našich členov: Juraja Hliváka z Nem. Poruby; Helenu Andrejčakovú, Varhaňovce; Michala Pastirika a Juraja Hališčaka z Cečehova; Petra Cepu z Vislavy; Annu Kovalčíkovú zo Sačurova; Annu Hegedúšovú z Trebišova; Jána Duča z Malčíc a Máriu Daničovú z Lab. Voli. Vičnaja pamjat!

Mariánsku trojdňovú pobožnosť v Čelovciach odbavoval od 19. do 21. septembra O. Fiala. V kázňach vykladal význam mena »Mária« podľa obrazu na hlavnom oltári v Čelovciach. Pobožnosť sa skončila práve na odpust Roždestva M. B. Večer pred odpustom bola o 9. hodine slávnostná večureň s litiou a potom kázeň pred vyloženou Eucharistiou. Veľkú sv. Liturgiu odbavil prof. Murín z Michaloviec a toho dňa pristúpilo v Čelovciach k sv. prijímaniu 170 osôb. Čelovský odpust bol potom zakončený slávnostnou spoločnou modlitbou sv. ruženca pred vyloženou Eucharistiou po večurni. Čelovčania ukázali, ako treba sláviť odpusty:

nie v pijatike a zábave, ale v modlitbe!

Sv. misia v Malých Zalužiciach Odbavovali ju v dňoch 5.—12. septembra O. Zakopal a O. Fiala. Kázni 30, spovedí 790, pričastí 2550. Bol práve čas oračiek, zpočiatku ľudia pre poľné práce málo chodili, ale neskoršie ich horlivosť vzrástla. Čo v M. Zalužiciach prekvapilo, bola mimoriadne veľká účasť mužov na slávnosti misijného kríža, ktorý bol pripravený z čierneho duba a je peknou ozdobou nádhernej zalužickej cirkvi

Sv. misie v Lastovciach odbavovali v tom istom čase ako v Zalužiciach O. Kliment a O. Durkaň. Kázni 32, spovedí 650, pričastí 1570. Ráno bola účasť na kázni slabšia, ale večer malá cerkev ani nestačila. Aký bol výsledok misie vidíme najlepšie z toho, že do sv. ruženca vstúpilo 27 mužov a 31 mládencov.

Ružencové trojdňové pobožnosti mal O. Durkaň v mesiaci septembri v Kerestúre, kde pristúpilo nových 54 členov sv. ruženca ďalej v Ináčovciach, kde sa prihlásilo 196 a v Trebišove, kde Bratstvo sv. ruženca má už 321 členov.

»Misionár« vychádza mesačne pre členov Spolku sv. Jozefa zadarmo. — Redakcia a administrácia: Kláštor Redemptoristov, Michalovce. — Redaktor: Fr. Fiala, zodpovedný redaktor: O. Jozef Fall. — Používanie novinových známok povolené výmerom Ministerstva dopravy a verejných prác, rezort poštový v Bratislave pod číslom 67.414-III/1-1942. — Dohliadací poštový úrad: Michalovce. — Tlačí knihtlačiareň Andrej, filiálka v Prešove.

MISSIONÁR

PRE ČLENOV SPOĽKY SV. JOZEFA PRI CERRVI SV. DUCHA V MICHALOVCIACH

R. II.

DECEMBER 1943

Č. 7.

Dúfaj!

Len dúfaj, dúfaj, duša drahá,
nik nie je celkom úbohý;
veď perut lásky Božej siaha
až v blankyt modrej oblohy.

Len dúfaj, že sa pokoj vráti
a vzide slnko mieru zas,
Boh strasti tvoje iste skrúti
a v srdce vleje nový jas!

Nech v úzkosti tá nádej hreje,
či v Boha dúfať ťažko snáď?
Ver, Jemu nemožné nič nie je
a teba predsa má tak rád!

Sver kludne Bohu svoje veslá,
Boh postará sa o teba,
bdej, aby Prozreteľnosť niesla
loď tvoju smerom do neba!

O. Fiala

Radosť nad radoťami

(Píše O. dekan.)

O radoťi hovoriť alebo písať dnes je iste veľká odvaha. Sú ľudia, ktorí sa radujú všetkému, čo zväčšuje ich majetok, iní zasa považujú za jedinú radoť veselosť, zábavu, muziku, kino, futbal, šport... Niektorí vidia pravú radoť v pohodlnom a bezstarostnom živote; dobré matky sa radujú zo svojich krásnych a poslušných detí; otcovia sa s radosnou pýchou dívajú na svojich rozumných dospievajúcich synov; gazdovia majú najväčšiu radoť v skvelom výsledku hospodárstva...

Mohol by som pripomenúť radoťi rozličného druhu až do večera a nespočítal by som všetky...

Ale mám na mysli inú radoť, radoť všeobecnu, radoť, ktorá je prípustná každému bez ohľadu na stav a povolanie a časové pomery. Je to radoť, vyplývajúca z nášho pomeru k Bohu. Je to radoť, ktorá je jedinečnou a najväčšou radoťou človeka-kresťana. Je to radoť, že môžeme hovoriť so svojim nebeským najvyšším Pánom a Otcom, že môžeme svoje prosby, žiadosti, túžby a myšlienky bezprostredne, ústne, osobitne predniesť pred Božskú Tvár Toho, ktorý sám nás povzbudzoval k tomuto nevýslovne osožnému a radosnému skutku, keď hovoril: »Prosíte i dastsja vam!« (Mat. 7, 7.)

Veru, jediná ozajstná najväčšia radoť, že sa môžeme modliť, že môžeme žiť v stálom styku s dobrotivým Otcom nebeským! Možnosť modlitby je vyznamenanie. My hriechne a nedôstojné stvorenia smieme predstúpiť pred najsvätejšiu tvár Božiu a môžeme s dôverou prosiť, ďakovať, velebiť a chváliť.

A že nám nik nemôže prekážať v tom, aby sme dosiahli túto radoť, že nám ju nikto nemôže odobrať a odcudziť, to hádam každý z nás vie dobre! Veru, modlitba je radoť nad radoťami. Radosť najväčšia! Radosť naozaj kresťanská.

A je to radoť pre každého dvojnásobná. Áno! Či azda nie je to pre nás radosť, že my, ktorí všade potrebujeme sprostredkovateľa, pomocníka, advokáta, poradcu, protektora v našich pozemských záležitostiach, že my môžeme sami osobitne s Bohom hovoriť a vyjednávať?! Aké to vyznamenanie!

Nemá byť pre nás ozajstnou radoťou, že nekončne dobrý Boh ako podmienku vyplnenia každej žiadosti, ako dôkaz našej vďačnosti a ako uznanie jeho všemohúcnosti nežiada od nás nič iné, iba modlitbu: Modlite sa a neprestávajte!

Radujme sa, že sa môžeme a že sa vieme modliť! Nech bude modlitba nitkou, ktorou sväzujeme a prepletávame minúty a hodiny a roky svojho života! Nech nám bude modlitba najradosnejším zamestnaním a každodenným zárobkom, ktorým si zaslúžime radoť večnú!

Sv. Jozef zachránil život

V životopise sv. Terézie, obnoviteľky rádu karmelitského, ktorý napísal arcibiskup z Taragony, Diego de Nepes, čítame v hlave 27. nasledujúcu udalosť:

Raz sa ubierala sv. Terézia po strmých stráňach pohoria Siera Morena. Cestovalo s ňou niekoľko ctihodných sestár, ktoré mali založiť nový kláštor vo Veas. Cestou zabľúdily. Náhle spozorovali, že vystúpily na vysokú stráň. Dopredu nemohly, nazpäť bola cesta veľmi nebezpečná.

V tejto nesnádzi obrátila sa svätica k prestrašeným sestričkám a s veľkou dôverou povedala: »Milé dcéry, vidíme, že ľudská pomoc je tu nemožná, preto musíme s tým väčšou dôverou prosiť o pomoc s neba. Pomodlime sa k nášmu slávnemu patrónovi sv. Jozefovi, on nám pomôže!«

Vrúcne sa modlily. V tom počuly s blízkej stráne dôverné volanie: »Ani o krok ďalej, lebo spadnete do priepasti!« I pýtaly sa, čo majú robiť? Tajomný hlas im ukázal bezpečnú cestu a radil im, aby zostúpily s voza a išly pomaly a opatrne vpred. Sestričky poslúchly a tak sa zachránily.

Potom však chcely šľachetnému záchrancovi poďakovať. Hľadaly ho, volaly, ale márne. Záchranca zmizol. Tu sv. Terézia so slzami v očiach hovorila: »Márne sa, milé sestričky, námáhame vyhľadať nášho záchrancu. To bol sv. Jozef!« R

Láska

Je to vznešená a Bohu najmilšia ctnosť, od samého Christa Spasiteľa prinesená a zasiata na tento svet. On ako maľúčke dieťa hlásal už svojím príkladom lásku. Neskoršie vstúpil ju do srdca apoštolov a svojich poslucháčov.

Sväté Písmo a celé učenie kresťanské je budované na láske. »Lubíte druh drúha jako i Az vozľubich vy!« V týchto slovách nachádzame všetko, čo si Isus želá, aby vládlo svetom.

Svet je plný zloby a nenávisti, slovo Christovo o láske bude zabudnuté. Preto Spasiteľ svoláva apoštolov pred svojím umučením k poslednej rozlúčke, robí testament, dáva posledné napomenutie: »Prikázanie nové vám dávam, aby ste sa milovali...« Ziada lásku! A sám dal najkrajší príklad lásky ustanovením Eucharistie. V Eucharistii sa jeho láska ustavične obnovuje; sýti nás chlebom lásky, aby sme rástli v láske; spojuje nás pútom lásky vzájomnej. On nečiní rozdiel medzi bohatým a chudobným, medzi vznešeným a prostým; volá všetkých: »Choďte ku mne všetci, ktorí ste obťaženi, a ja vás občerstvím!« Akou láskou k nám dýchajú tieto jeho slová!

A my? Ako sme zachovali prikázanie jeho lásky? Na svete zostaly iba ruiny ním hlásanej lásky a dnes vidíme, ba prežívame následky tohto nedostatku lásky. Až sa znovu na svet zrodí láska, vtedy nastane aj pokoj Kristov... A. Z o u z a l

Na ceste k Betlehemu

Blížia sa sviatky lásky. V pôste a rozjímaní sa pripravujeme na Roždestvo Isusa Christa. Spojujeme sa v duchu s tými svätými bytosťami, ktoré chystaly plienky Božiemu Dieťaťu — s Prečistou Bohorodičkou a svätým Jozefom. Svätí manželia, v čistote neporušení, vykonávajú cestu do Betlehema, pripravujú sa na uvítanie Dieťaťa. Mýlil by sa, kto by sa domnieval, že ich prípravou bola len cesta do Betlehema! Máriina cesta k jasličkám trvala deväť mesiacov. Za celý ten čas pozorne bedlila nad plodom svojho života, ktorý sa počal z Ducha svätého v jej prečistom lone, naňho ustavične myslela, s ním sa tíško rozprávala v ohnivých modlitbách, jemu sa klaňala. A svätý Jozef — ako otec pred zákonom — bdie za ten čas nad šťastnou Matkou a kedykoľvek si spomenie na Máriu, adoruje s úctou Toho, ktorého nosí v živote!

Kto z nás pochopí šťastie a lásku Márie a Jozefa v dobe požehnaného stavu Matky Božej? Veru, celých deväť mesiacov putovali oni do Betlehema.

A za nimi majú ísť a putovať k jasličkám či koliske svojho dieťaťa kresťanskí manželia. Aj oni majú svoj Betlehem, kde šťastná mamička podá do náručia otcovho nevinné dieťa; aj oni majú svoju cestu k Betlehemu! Prípravou na túto cestu má byť mravne silná a čistá mladosť. Prípravou je čistá, nevinná a bezúhonná doba známosti a zasnúbenia.

Manželstvo je cesta k Betlehemu. Jasličky, kolíska sú jeho základom a korunou. Ktorí manželia sa boja kolisky, tí nepochopili svätý účel manželstva, tí idú bez cieľa, idú len po stopách nerozumných zvierat. Takí by si mali zapamätať slová archanjela Rafaela k mladému Tobiášovi: »Počuj ma a poviem ti, nad ktorými má zlý duch moc. Nad tými, ktorí vchádzajú v manželstvo tak, že Boha od seba a od svojej mysle odmietajú a svojej smyselnosti hoví ako kôň a mul, ktorí nemajú rozum.« Tak chcel archanjel Tobiáša poučiť, aby bohobojne a riadne používal svoje manželské práva.

A Tobiáš si to pamätal. Keď prišiel po sobáší k svojej manželke Säre, napomenul ju: »Sára, vstaň a modlime sa k Bohu. Načím nám spojovať sa s Bohom. Sme deti svätých, preto nesmieme sa spojovať ako pohania, ktorí Boha neznajú.« Obidvaja vstali a vrúcne sa modlili: »Hospodine, Bože otcov našich, tys učinil Adama z hlíny zeme a dal si mu pomocnicu Evu. A

teráz, Hospodine, ty vieš, že si neberiem Sáru za manželku zo smyselnosti, ale len z lásky k potomstvu, aby ním bolo velebené meno tvoje na veky.«

Hľa, aký to vzor pre kresťanských manželov!

Priama cesta k Betlehemu je pre kresťanskú matku jej požehnaný stav, keď v jej lone začal sa rozvíjať nový ľudský život. Je to doba vysoko zodpovedná. Matka má chrániť a strážiť život jej sverený od samého Boha a dôverovať v Božiu Prozreteľnosť. Každé dieťa ochotne prijaté prináša nové požehnanie celej rodine, aj vtedy, keď jeho príchod sa vidí rodičom

Gréckokatolícky chrám v Humennom.

ťažkým bremenom. Dnes rodičia nariekajú, že nemôžu deti živiť, že je vojna, že sú ťažké časy, že je všetko drahé, že je matka vo veľkom nebezpečenstve života, že je nedostatok... To všetko sú len nedostatočné dôvody, ktorými pohodlní rodičia utekajú od svojich povinností. **Jediná a najzákladnejšia príčina ich hriechneho a zbabelého úteku od dieťaťa je nedostatok viery.** Boh stvoril dušu dieťaťa, Boh mu dal život, rodičia sú iba nástrojom Božím, sú božimi spolupracovníkmi pri stvorení nového človeka. **A Boh je dosť bohatý,** aby sa postaral o vyživenie svojho tvora! **Boh je dosť mocný,** aby zachránil matku v ťažkej hodinke! A keď sa stará o každého vtáčika na strome, nestaral by sa o život ľudský?

Dôvera Boha oslavuje, páči sa mu a takmer ho núti, aby sa staral ešte viac. Preto každá matka na ceste k Betlehemu — v požehnanom stave — nech viac sa snaží byť v stave milosti božej posväcujúcej, nech sa viac modlí, nech častejšie prijíma Isusa Christa, aby On v jej živote posväcoval aj ten život, ktorý nosí ona pod svojim srdcom! Všetky križe, ktoré musí znášať a ktoré sú vždy väčšie, čím viac sa blížia jej jasličky, nech obetuje Bohu za svoje dieťa! **Nech často spomína na Matku Bo-**

žiu, ktorá v svojom panenskom lone nosila za deväť mesiacov Syna Božieho! Nech pochopí už vtedy svoje vznešené poslanie! Potom sa nebude báť ťažkej hodinky, ktorá ju čaká, ani starostí ktoré bude mať s nemluvňatom po narodení.

Cestou k Betlehemu kráča s mamičkou jej verný manžel. On je nie sprievodca, je oveľa viac, je otcom nového človeka. Preto má chrániť matku, nežiadať od nej ťažké práce, má sa voči nej spravovať úctivo a čo najšetrnejšie, **veď tu ide o dva ľudské životy!** Otec, ktorý sa bliži k Betlehemu svojho dieťaťa bez modlitby, nemiluje ženu ani dieťa! Nech nereptá na dielo Božie, ale pokorne sa skláňa pred vôľou Božou ako sv. Jozef!

V ktorých rodinách takýmto spôsobom pripravujú jasličky, tam novonarodené dieťa prináša radosť a Božie požehnanie.

O. Fiala

Stará história

Staré príslovie hovorí, že jeden otec uživi desať detí, ale desať detí neuživi jedného otca. Túto skúsenosť nadobudol aj bohatý gazda Valenta v N. Mal šesť detí a veľmi pekný majetok. Keď dievky dorástly, naliehaly na otca, aby im rozdelil svoj majetok.

— A z čoho budem žiť ja — bránil sa otec.

— Ale, otecko, veď máte nás — ozval sa najstarší syn a všetci súhlasili: — Budeme sa o vás starať, veď sme vaše deti a vy náš otec.

Valenta rozdelil deťom majetok. Sám zostal pri najstaršom synovi, ktorému odovzdal gazdovstvo. Dokiaľ mohol pracovať, všetko išlo veľmi dobre. Vo všetkom pomáhal synovi. Ale rokov pribúdalo, ruky slábly, nohy vypovedaly službu. Syn začal krivým okom hľadiť na starého otca. Hľadal príležitosť zbaviť sa nepohodlného bremena. A príležitosť sa našla.

Narodil sa mu synček. — Otče — povedal syn otcovi — pribúda nás, už je nás plná izba, nechceli by ste sa preniesť k bratovi? Má väčšiu izbu, viac miesta, tam vám bude lepšie.

Starý Valenta porozumel a presťahoval sa k mladšiemu synovi. Ale dlho tam nezostal. Ako starý človek mal rád teplo. Synovi bolo žiaľ obetovať o kus dreva viac. — Otecko, vy máte rád teplo a mňa z toho hlava bolí. I tak máme dreva málo. Nechceli by ste ísť k bratovi pekárovi, tam budete mať stále príjemné teplo? — A starý Valenta išiel.

Syn pekár sa skoro zbavil svojho otca. — Otče, u nás to všetko ide hore-dolu, nie je tu pokoj a klud ani minútku a vám treba pokoj. Nechceli by ste ísť k sestre? Býva v mestečku v tichej ulici, tam vám bude lepšie!

Valenta poznal, že už je svojim synom na farchu. Vydal sa teda na cestu k dcére do blízkeho mestečka. Ale keď sa minuly dva týždne, prišla dcéra k otcovi: — Otecko, nehnevajte

sa, sme radi, že ste u nás, ale prežívame vždy veľké úzkosti, keď idete po tých našich vysokých schodoch. Bojíme sa, že raz spadnete a smrteľne sa poraníte. Pozrite sa, sestra Alžbeta býva v prízemí, nechceli by ste sa presťahovať k nej? Bude vám tam pohodlnejšie!

Išiel. Ale Alžbeta už na prahu zastavila otca. — Otecko drahý, veľmi rada by som vás vzala k sebe, ale máme vlhký byt a vy trpíte reumatizmom a záduchom, tu by ste nevydržali. Najmladšia sestra je ženou hrobára a tam pri cintoríne má veľmi dobrý a suchý byt, tam to bude pre vás lepšie.

Smutný a zranený nevďakom svojich detí ide starý Valenta na druhý koniec mestečka. S námahou sa vlečie, opierajúc sa o palicu a rozmýšľa, čo bude, ak ho najmladšia Marienka neprijme. Veď ona bola jeho miláčik, azda ho nevyženie...

Dva dni bol Valenta pri svojej najmladšej dcére. Na tretí deň, keď sa zabával so svojim vnukom, chlapček nemysliac nič zlého hovorí starkému: — Dedo, mamička včera povedali, že pre vás by bol najlepší byt v takej komore, akú otecko kope na cintoríne pre tých, ktorých tam ľudia nosia...

A chlapček hádam nikdy nepochopil, prečo sa starý Valenta zatriasol, oči sa mu zalialy slzami a náhle sa zrútil k zemi. Boľstvou puklo otcovi srdce nad nevďačnosťou vlastných detí.

Hrob bol milosrdnejší než jeho deti. Prijal ho do svojho lona a nechal ho ticho spať.

O. J. M. F a i l

Boží súd

Dňa 25. februára 1758 napísal bezbožník Voltaire svojmu priateľovi d'Alembertovi: »O dvadsať rokov nebude Boha!«

Počiatkom februára roku 1778 prišiel Voltaire do Paríža. Mal 84 rokov a bol úplne zdravý. Ale blížil sa 25. február... Náhle začal bezbožník kašľať krv. Lekár prehlásil, že sa blíži koniec. »Pomôžte mi!«, prosil nemocný. »Proti smrti niet lieku«, odpovedal lekár Tronchin.

Neverci rozšírili zpravu, že Voltaire zomrel kľudne a pokojne. Ale nie je to pravda. Skončil v hroznom zúfalstve. Umierajúc kričal: »Som zavrhnutý od Boha i od ľudí!« Hneď Boha volal na pomoc, hneď zasa sa rúhal. Častejšie kričal zúfalo: »Isuse Christe! Isuse Christe!« — Richelieu, ktorý bol pri ňom, utiekol od neho, hovoriac: »To je hrozné, na to sa človek nemôže dívať.«

Umierajúci sa svíjal na posteli, nechtami si trhal tváre a volal kňaza Gautiera, ale prítomní bezbožníci kňaza nepripustili. Nastával posledný záchvat. »Diabol je tu, už ma čaká — vidím ho — vidím — peklo — pomôžte...« V tom hrozne vykrikol, prúd krvi mu vyrazil z nosa a z úst a Voltaire dokonca.

Bolo práve dňa 25. februára 1778!

Z KRONIKY MISIONÁRA

Za živých i mŕtvych členov nášho spolku bude obetovaná Služba Božia dňa 1., 3., 19. a 25. t. m. a moleben dňa 26. decembra.

Pod ochranou sv. Jozefa odišli na večnosť: Michal Havrila, Trnavka; Zuzana Harmanová, T. N. Ves; Alžbeta Mítrová, Kvačany; Jozef Hluchaň, Helcmanovce; Jozef Sufrenko, Slov. Žipov. Blažený pokoj!

Triduum v Prešove pred Pokrovom M. B. odbavil O. Durkaň. Účasť rástla každým dňom. Pobožnosť bola zakončená archijerejskou Liturgiou v deň prešovského odpustu a potom J. E. biskup Pavol Gojdič zasvätil celú prešovskú eparchiu Nepoškvrnenému Srdcu P. D. Márie.

Radosť Hažinčanom pri Michalovciach urobil príchod misionára O. Fialu dňa 10. októbra. Misionár odbavil bohoslužby, predniesol dojemnú kázeň o kňazskej dôstojnosti a po obede konal v škole prednášku o anjeloch so svetelnými obrazmi. Pre Spolok sv. Jozefa získal 44 rodín.

Podobnú radosť pripravil vdp. komorník Msgr. Toronský svojím veriácich v Lackovciach pri Humennom, keď im zavolať misionára O. Fialu na deň 7. novembra posvätiť obraz Matky ustavičnej pomoci. K sv. sviatostiam pristúpilo 84 duší. Malá kaplnka nadšeným spevom našich veriácich sa až otriasala a Matka ustavičnej pomoci sa iste radovala zo svojich verných Lackovčanov.

V Durďošiku obnovili sv. misiu od 17. do 21. októbra O. Zakopal a O. Durkaň. Kázni 19, spovedí 300, pričastí 590. Veriaci pílne chodili na všetky otpravy, takže večer ani kaplnka nestačila a kázne musely byť vonka pred misionárnym križom pod strechou košatých líp.

Pusté Čemerné na deň Christa Cára oslávilo dôstojne svojho Vykupiteľa. Popoludní priniesli dvojica misionári z Michaloviec: O. Musil a O. Trčka krásny križ s umeleckým obrazom Ukrižovaného, ktorý pre čemernianskú cerkev získala jedna šľachetná a obetavá duša z P. Čemerného. Misionárov s križom uvítali veriaci s O. dekanom Jozefom Seregyom. Dojemnú lásku ku Križu ukázali vtedy veriaci z Lesného, ktorí zostali po sv. Liturgii v Čemernom, bez obeda sa klaňali vyloženej Presv. Eucharistii a vrátili sa domov až večer. Všetci veriaci odnášali si zo stanice nový križ v pekne usporiadanej procesii za nadšeného znevu do svojej krásnej cerkve. Tam bol križ posvätený, nasledovala kázeň o významu sv. križa a potom veriaci božkali sväté drevo za spevu piesne »Pod krest tvoji staju.« Nech Boh odmení nobožnej dobroditeľke túto veľkú radosť, ktorú pripravila zakúpením sv. križa Isusovi! veriácim!

Do pozornosti! Vydali sme znova modlitebné misionárske knižky pre dospelých, tlačené latinskými písmenami. Cena 20 Ks. Objednajte si v michalovskom kláštore!

»Misionár vychádza mesačne pre členov Spolku sv. Jozefa zadarmo. — Redakcia a administrácia: Kláštor Redemptoristov, Michalovce. — Redaktor: Fr. Fiala, zodpovedný redaktor: O. Jozef Fail. — Používanie novinových známok povolené výmerom Ministerstva dopravy a verejných prác, rezort poštový v Bratislave pod číslom 67.414-III/I-1942. — Dohľadací poštový úrad: Michalovce. — Tlačí kníhtlačiareň Andrej, filiálka v Prešove.